

Lord

genaamd
De groote

Lister

Raffles
Onbekende.

No. 71.

De handelaar in blanke slavinnen.

10 cents.
België 25 cent.

„Ge zijt gesnapt!“ fluisterde lord Lister den valschen speler toe en hij haalde een kaart uit diens manchet te voorschijn

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN „ROMAN-BOEKHANDEL VOORHEEN A. EICHLER”, SINGEL 236, — AMSTERDAM

De handelaar in blanke slavinnen

Charly Brand als redder.

De medewerker van den Grooten Onbekende bevond zich op een tamelijk afgelegen plaats aan de Theems, daar, waar de Rodingrivier eenige honderden meters achter het Beckton-station in de Theems uitmondt, toen een verdachte verschijning zijn opmerkzaamheid trok.

Het was op een rustigen herfstavond, op een tijdstip, dat Londen in een ondoordringbaren grijzen sluier gehuld is, die langs de Theems opstijgt, vermengd met rook, die boven de wereldstad hangt.

De gestalte, die de opmerkzaamheid van Charly Brand tot zich had getrokken, riep eenige malen wanhopend op en neer. Men zag in den mist slechts zijn schaduw. In weerwil daarvan ontging Charly Brand geen enkele beweging van den vreemde, die eenige keeren zijn armen omhoog stak, zijn handen voor het gelaat hield en daarna met een plotseling opgekomen besluit zijn hoed op den grond wierp, zijn jas uittrok en.....

Maar Charly liet hem niet zoover komen, dat hij zijn voornemen ten uitvoer kon brengen. Hij zag nog, dat de vreemdeling eensklaps de hand aan zijn voorhoofd bracht en toen hij zich over de leuning van de rivier boog, stond Charly Brand reeds naast hem.

Een ruk.... en de revolver, die de jonge man tegen zijn slapen had gezet, vloog op den grond.

Het scheen, dat de onbekende het eerste oogenblik aan een overrompeling dacht, want hij weerde zijn redder van zich af. Misschien ook was het besluit, om zich van het leven te berooven, zoo sterk bij hem op den voorgrond gedrongen, dat hij plotselinge verandering als een inbreuk op zijn menselijke rechten beschouwde — genoeg — hij probeerde Charly Brand van zich af te weren.

Maar hij had geen rekening gehouden met de krachten van den jongeman, die hem zonder moeite van de gevaarlijke plaats had weggetrokken.

„Ongelukkige!” riep de jonge vriend van Raffles, „wat wildet gij doen? Weet gij dan niet, dat het een lafheid is, het leven te ontvluchten?”

Thans keken de beide mannen elkander goed aan en kregen dadelijk het volste vertrouwen in elkander. De jeugdige zelfmoordenaar had een fijn besneden gelaat; de trouwhartige oogen verhoogden de sympathie van zijn persoonlijkheid.

Zijn helder linnengoed en zijn kleeding brachten Charly dadelijk tot de overtuiging, dat hij tot den aanzienlijken stand behoorde.

De ander gevoelde zich dadelijk tot zijn redder aange trokken, toen hij het eerlijke gelaat van Charly Brand zag.

„Gij hebt gelijk! Ik weet, dat ge gelijk hebt!” riep hij, terwijl hij opstond. „Maar zeg zelf maar eens, wat moet men beginnen, als het geluk voor altijd vervlogen is? Wat moet degeen doen, dien men op een onrechtvaardige manier heeft verdacht gemaakt?...” En alsof de herinnering daaraan hem weer overmande, beproefde hij zich opnieuw los te maken; doch Charly hield hem stevig vast.

„Volg mij! Wij willen ernstig over uw toestand spreken!” zei hij, met de bedoeling hem uit de gevaarlijke nabijheid van de Theems weg te brengen.

Hij sprak deze woorden op bevelenden toon en de jonge man trok zijn jas aan, zette zijn hoed weer op en ging zwiingend met Charly Brand mede.

Beiden verdwenen in den mist.

„Mijn naam is Fred Fuller,” zei de vreemdeling na een poos op verlegen toon. „Neem mij niet kwalijk, dat ik mij nog niet voorgesteld heb!”

„De omstandigheden waaronder wij elkander hebben leeren kennen, waren ook van dien aard, dat u dat wel vergeten moest,” antwoordde Charly Brand en noemde zijn eigen naam.

Daarop ging hij voort:

„Het is wel vrijpostig van mij, als ik tracht met uw omstandigheden op de hoogte te komen. Maar als u ongelukkig bent, is het misschien in mijn macht u te helpen. Hebt u niet gezegd, dat men u op een onrechtmatige wijze vervolgt?”

Fred Fuller keek zijn jeugdigen begeleider aan.

„Wilt u mij gelooven?”

„Ja, dat wil ik.”

De geredde begon daarop:

„U hebt gelijk! Mijn levensgeesten zijn teruggekeerd! Ja, ik voel thans ook, dat het een zwakheid zou geweest zijn, datgene ten uitvoer te brengen, wat ik voornemens was te doen. Wat zou mijn arme, oude moeder te Portsmouth wel gezegd hebben? Ik voel mij nu verplicht, u hartelijk te bedanken! Thans zult u alles weten!

Ik ben van een zeer oude familie, ofschoon ik slechts tot de gewone burgers van Portsmouth behoort. Wij hadden daar een groote fabriek, die na den dood van mijn vader in andere handen overging. Ik ging naar Londen om te studeren, want ik had geen lust om koopman te worden. Mijn aanbevelingen verschaften mij toegang tot het huis van lord Clixton, die in den laatsten tijd door een vreemde ziekte werd overvallen. De lord scheen mij altijd toegeneegen, ofschoon hij, zooals algemeen bekend is, zeer trotsch op zijn adelom moet zijn.

Zijn dochter, lady Helena, is het zonnetje in huis. U hebt nooit een rijker haardos gezien, dan zij bezit! U hebt nooit mooier oogen, fijner gevormde lippen en een kuischer gelaat gezien.....”

„Maak het kort,” zei Charly Brand; „u bent op haar verliefd!”

„Dat hebt u geraden!”

„Dat was niet moeilijk! En verder?”

„Lady Helena beminde mij wederkeerig. Ons geluk scheen volmaakt! — U zult het misschien niet begrijpen dat ik den dag, waarop ik den lord mijn verklaring wilde doen, telkens weer uitstelde.

Inmiddels kwam er in het huis van mijn vriendelijken gastheer een cavalier, die zich baron Minsterhall noemde.”

„Een oogenblik!” viel Charly Brand hem in de rede. „Ik wil dezen naam even noteeren.”

Fred Fuller zag, dat zijn begeleider den naam noteerde. Daarna ging hij voort:

„Het ligt wel voor de hand, dat ik dezen baron Minsterhall misschien niet geheel onpartijdig beoordeel. Hij trad dadelijk als mijn medeminnaar op en Helena, op wier trouw en vastberadenheid ik een eed zou hebben afgelegd, veranderde plotseling.

Deze verandering had geen normaal verloop. Het moest iets zeer verschrikkelijks zijn... neen, het is niet mogelijk dat zulks eerlijk toeging! Genoeg! Lady Helena geraakte steeds meer in zijn macht en ik moest toezien, dat zij mij begon te veronachtzamen en aan baron Minsterhall de voorkeur gaf.

Te vergeefs streed ik tegen den invloed van den baronet. Deze man verstond het om de uitwerking, die zijn verschijning veroorzaakte, weder te verdrijven door de grootste liefvalligheid aan den dag te leggen. Zelfs ik kwam onder den invloed van zijn woorden en zijn persoon. Maar ik had vast besloten, aan alles een einde te maken en deed het meest dwaze wat ik onder deze omstandigheden kon doen: ik verzocht lord Clixton om de hand van zijn dochter!”

„Dat was een even dwaze handelwijze, als die welke u zoo even wildet ten uitvoer brengen. Lord Clixton werd zeker zeer verdrietig, niet waar?”

„Hij liet zijn dochter roepen en stel u voor, Helena gaf mij voor den tweeden keer een weigering. Zij scheen geheel van streek! De lord ging zelfs zoo ver, mij eenige harde woorden toe te voegen en uit alles kon ik bemerken, dat tot een huwelijk met baron Minsterhall besloten was. Ik beken, dat ik den lord eenige driftige woorden toevoegde, maar ik weet niet meer nauwkeurig, wat ik gezegd heb. Mijn oordeel over

Helena was op dit oogenblik zóó ongunstig, mijn toorn tegen den adeltrots van den lord zóó groot, dat ik zeer zeker dwaze woorden gebruikt heb, die de bedienden hoorden en die de baron gewaar werd.

Hij inviteerde mij voor dezen avond om mede te gaan naar een restauratie van den eersten rang. Hij beweerde mijn opgewondenheid zeer goed te begrijpen en dat het in ons beider belang was, als deze eigenzinnige oude van kant gemaakt werd. Opgewonden wees ik zelfs de gedachte aan een dergelijke misdaad af, ja, ik zei den ellendeling mijn meening, omdat ik hem nu geheel doorzag. Hij boog koeltjes en zei:

„Ga gerust naar huis, mr. Fuller! ik kon wel denken, dat u nergens geschikt voor bent!”

Door vreeselijke gedachten gepijnigd, keerde ik naar mijn woning terug en las in de courant, dat lord Clixton, die tot dusverre gezond en wel was geweest, plotseling ernstig ziek was. Ik was juist van plan, het mij wat gemakkelijk te maken, toen inspecteur van politie Baxter verscheen en — vergezeld van eenige agenten — toegang tot mijn huis verlangde.

Zonder kwade vermoedens opende ik de deur, en schrok niet weinig, toen de agenten mij plotseling omringden.

„Mr. Fuller,” sprak de inspecteur, „bekent gij lord Clixton te hebben willen vergiftigen?”

Ik stond verstomd. Ik sprak dit natuurlijk tegen en beweerde, dat het zeker een list was, die door baron Minsterhall op touw was gezet. Nauwelijks had ik deze woorden gezegd, of inspecteur Baxter greep in mijn zak en haalde daaruit een fleschje met vergif.

Ik verzeker u, mr. Brand, dat ik niet weet, hoe dit fleschje in mijn zak kwam; maar ik vermoed, dat de baronet het er heimelijk in gestopt heeft, toen ik naast hem zat.

Wat ik ook beweerde, men geloofde mij niet. Ik zou onmiddellijk gevangen genomen worden en als misdadiger naar Scotland Yard gebracht.

Toen werd ik wanhopend en met een kracht, die zulke vreeselijke oogenblikken iemand soms verleenen, scheurde ik mij los, stootte Baxter van mij af en ontvluchtte. Wat ik daarna doen wilde, werd door u verhinderd.”

Charly Brand dacht een oogenblik na.

„Dat is een leelijke geschiedenis! Als Baxter u vindt, dan sluit hij u achter slot en grendel! Als gij schuldig waart, dan zou ik u den raad geven te Londen weer in het openbaar te verschijnen. Maar nu gij onschuldig zijt, kunt gij er gerust op aan, dat Baxter u gevangen neemt.”

Toen kwam er een andere gedachte bij hem op; hij zei:

„Wilt ge u een paar dagen verborgen houden? Ik geloof, dat ik u helpen kan.”

„Zoudt u dat kunnen?”

„Nee, niet ik! Maar iemand, dien ik zeer goed ken! Het zal spoedig blijken! Beloof mij slechts, dat ge u zoo lang verborgen wilt houden, als ik verlang.”

Fred Fuller beloofde dit en Charly Brand bracht hem naar de oude woning van lord Lister. Nadat hij hem van de noodige levensmiddelen voorzien had, sloot hij de woning dicht en keerde naar huis terug.

Raffles lag juist op den divan en las het artikel in de „Times”, waarbij lord Clixton er kennis van gaf, dat zijn dochter Helena met baronet Minsterhall verloofd was.

Vlak bij deze advertentie stond een oproep, door den officier van justitie te Londen, naar aanleiding van de opgave van inspecteur Baxter uitgevaardigd tegen een zekeren Jonathan Smith, die er van verdacht werd een parelsnoer van groote waarde eenige weken geleden gestolen te hebben.

Raffles begon luidkeels te lachen.

„Dat is prachtig,” zei hij tot Charly Brand.

„Baxter is er waarlijk ingelooopen. Hij heeft niet het minste vermoeden, dat dit snoer paarden goed bewaard in mijn brandkast ligt! De bestolene heeft het zelf op onrechtmatige wijze verkregen. Nu gaan wij den officier van justitie opzoeken.”

De oproep gaf het navolgende signalement op, dat door Raffles luide werd voorgelezen; het luidde als volgt:

Haar: donkerbruin.

Neus: normaal.

Lippen: eenigszins dik.

Ooren: regelmatig.

Gelaatstrekken: regelmatig, glad geschoren.

Ouderdom: tusschen veertig en vijftig jaar.

Bijzondere kenteekens: kijkt eenigszins scheel, draagt een monocle.

„Ik heb je iets anders te zeggen, wat je veel meer zal interesseeren!” zei Charly Brand, die voor den inhoud van den oproep koud bleef. Hij vertelde zijn wederbaren van dien avond.

Raffles was langzaam opgestaan, deed zijn chambrecloack uit en trok zijn jas aan.

„Je hebt daar van lord Clixton gesproken?” vroeg hij.

„Ja, De andere heet baron Minsterhall! Het is een

zeer ingewikkelde zaak en men kan haar nog niet duidelijk overzien."

„Ja, toch wel!" zei Raffles. „Hoe laat is het nu?"

„Het is bijna negen uur!"

„Tijd genoeg, om een goeden bekende te vinden, door wien ik mij toegang kan verschaffen tot zijn lordschap. In deze kringen is men te dom, dat ik het noodig oordeel mij eerst van een masker te voorzien!"

„Maar als baron Minsterhall je herkent?"

„Heb daarvoor geen zorg! Die zal mij zeker niet verraden!"

Daarop verliet Raffles zijn villa aan het Hydepark. Men bemerkte een vroolijk lachje op zijn gelaat. — — Lord Clixton bewoonde een voornaam hotel in Fleetstreet.

De groote zaal en al de overige vertrekken waren helder verlicht door de groote, vergulde kandelabres, waaruit een zee van licht straalde. De lord gaf een soirée, waarop vele Londensche aristocraten met hun dames vertegenwoordigd waren.

Raffles was geïntroduceerd onder den naam van Earl of Rockan door den graaf van Essex, die niet het minste vermoeden van zijn waren naam had. Hij stond tegen een pilaar geleund en bekeek het gezelschap.

Eenigen der aanwezigen, die hem onverschillig waren, werden aan hem voorgesteld.

„Fred Fuller heeft bewezen, geen slechten smaak te hebben", dacht de Grootte Onbekende bij zichzelf, nadat hij aan de dochter des huizes was voorgesteld.

„Het jonge meisje bezit alle aantrekkelijkheden, die iederen man liet hoofd op hol kunnen brengen!"

Hij bekeek lady Helena scherp. Haar onzekere gang, en de uitdrukking van haar oogen vielen hem op.

„Bent u niet genegen het een of ander spel mede te maken?" vroeg graaf Essex en stelde hem tegelijkertijd aan twee heeren voor, die langzaam naderden:

„Baron Minsterhall, de gelukkige bruidegom van de dochter des huizes .. mr. Eleazar Crofton, Koninklijk ambtenaar van den Burgerlijken Stand."

De Earl of Rockan boog. Zijn blik doorboorde den baron en gedurende eenige oogenblikken keken de beide mannen elkander zwijgend en vorschend aan.

De baron was een lange man met breede schouders. Zijn optreden was onberispelijk. Hij had, evenals Raffles, een gladgeschoren gelaat, maar bezat niet diens fijne gelaatstreken en evenmin het voorname uiterlijk dat dezen kenmerkte. Men merkte dadelijk een zekere brutaliteit aan hem op, die hij echter wist te verbergen achter zijn voorname houding.

„Het is eigenlijk tegen de voorschriften van den

bijbel om te spelen," hoorde men iemand zeggen. De Earl of Rockan liet verschrikt zijn lorgnet vallen en keek naar dengene, die deze woorden gesproken had.

Het was Eleazar Crofton, een klein persoon met kaal hoofd, haviksneus en twee kleine oogjes, die onder het spreken geregeld naar den hemel gericht waren.

De spitse baard gaf den man het voorkomen van een bok.

„Waarde Crofton, laat om 's hemels wil den bijbel toch achterwege," zei de baron.

„Als gij geen andere zonden op uw geweten hebt dan een spelletje, dan zult ge wel in den hemel komen."

„Gij schertst zoo lang, totdat het ernst wordt, baron," antwoordde Crofton met zoetsappige stem. „Maar ge hebt gelijk! Een klein spelletje kan niet schaden!..."

Hij wendde zich tot lord Lister, alias John C. Raffles:

„Wat zegt u er van? Heeft deze man niet een buitengewoon geluk? Kijk eens naar deze engel..." en hij wees naar Helena, die zich juist over haar vader boog, die in een leuningstoel zat.... „Is zij niet bewonderenswaardig? Als ik tien jaar jonger was, dan had ik mijn vriend den baron de loef afgestoken."

Raffles had zijn armen over de borst gekruist en bekeek den man, dien de huichelarij op het gelaat te lezen stond, eenige oogenblikken.

„Tien jaar jonger? Maar mr. Crofton, u zijt nog in uw beste levensjaren!"

De kleine ambtenaar van den burgerlijken stand wierp een vorschenden blik in den spiegel.

„Ja, ja! u hebt gelijk! God heeft mij het voorrecht gegeven, dat ik de kracht en schoonheid mijner jeugd zeer lang behouden mocht!"

De baron snoot zijn neus, graaf Essex keek plotseling naar een der kandelabres. Alleen Raffles bleef onverschillig.

„In uw plaats had ik toch de lady het hof gemaakt."

„Ja, maar de baron is mij vóór geweest," antwoordde Eleazar Crofton. „Hij zal haar, denk ik, ook wel gelukkig maken! Is het niet zoo, baron? Gij zult nooit vergeten, dat ge uw besten vriend de bruid voor den neus hebt weggekaapt?"

De aangesprokene boog, terwijl Raffles eenige seconden naar den gaskroon keek.

„U doet overigens verkeerd, mr. Crofton, u ouder te maken dan u bent."

„Men moet niet ijdel zijn, al het aardsche is vergankelijk, staat in den bijbel en alleen de ware deugd blijft onsterfelijk.”

„Doch men moet ook niet al te bescheiden zijn,” antwoordde Raffles hardnekkig.

„Hoe kunt u nu vinden, dat ik mij ouder maak?” vroeg Crofton. „Ik kan u de verzekering geven, dat ik zeer veel zorg aan mijn uiterlijk besteed.”

„Dat wil ik gaarne aannemen!” riep graaf Essex uit, terwijl hij naar de kleine gestalte keek. Crofton droeg een onberispelijken rok van uitstekenden snit, die zijn magere gestalte zoo omspande, dat men onmiddellijk het corset bemerkte, dat de ambtenaar ongetwijfeld droeg.

Daarbij de gepoederde handen, de onnatuurlijke nauwe schoenen, de opvallende das met een grooten briljant versierd....

Raffles dacht bij zich zelf, dat deze man behalve zijn betrekking een zeer beduidend vermogen moest bezitten. Hij was daarom verwonderd, toen Crofton antwoordde:

„Ja, als ik zoo rijk was al onze baron! Doch men heeft toch in elk geval zijn vast inkomen; maar de staat beloont de opoffering van zijn ambtenaren niet naar verdienste.”

Bij deze woorden wisselde hij een snellen blik met den baron. Doch Raffles had dat opgemerkt.

„Ik zou in uw plaats voor alles mijn baard laten afknippen,” ging hij voort.

„Mijn baard?” jammerde de kleine man verschrikt. „Ik was daar altijd zoo trotsch op!”

„Doch hij maakt u ouder! Niet waar, mijne heeren?”

De graaf en de baron, die zich reeds lang verveelden, antwoordden werktuigelijk:

„Natuurlijk! Heel natuurlijk!”

„Ik geloof bepaald,” antwoordde Crofton, „wanneer jij mijn baard droeg, Earl, dan zou je er ook ouder uitzien!”

„Ongetwijfeld! Ik geloof, dat de gansche gelaatsuitdrukking anders zou zijn! Wanneer gij hem daarentegen eens liet afknippen en je een lorgnet aanschafte....”

„Een lorgnet? Wat een zonde! Ik geloof, dat de hemel mij deze ijdelheid niet zou vergeven! Een vrome man, Earl, en een lorgnet!”

„Waarom niet! Ik draag er toch ook een en ik kan je verzekeren, mr. Crofton, ik ben de vroomste man van Londen!”

Crofton schudde energiek het hoofd.

„Misschien de tweede vrome man, Earl. De vroomste man, moet ge namelijk weten, ben ik!”

„Doch wanneer ge denkt.... ik zal het probeeren.... wat doet men niet voor de vrouwen? Dat is nu eenmaal mijn enig zwak, Earl, de vrouwen.... De lieve God zal mij, hoop ik, deze zonde vergeven! Ik laat mijn baard afnemen en ga een lorgnet dragen! Waarom ook niet?”

Raffles knikte tevreden en liet zich door de overigen naar een kleine, elegant gemeubileerde zijkamer leiden, waar men een Bank samenstelde, die spoedig door een groot aantal cavaliers met hun dames druk bezocht werd.

De Earl of Rockan zat zoo, dat hij met den rug zat naar de half geopende entrée, die uit twee zware portiers bestond.

Doch voor hem hing een groote spiegel, die het gordijn vrijliet en waardoor hij alles kon zien, wat zich in de achter hem gelegen groote zaal afspeelde.

Eenige bedienden presenteerden eenige ververschingen. De dames en heeren stonden ongedwongen met elkander om lord Lister heen te praten, die zijn stoel niet kon verlaten.

Baron Minsterhall werd onrustig.

„Verontschuldig mij eenige oogenblikken, mijne heeren,” sprak hij. Hij had reeds tamelijk veel gewonnen. „Misschien neemt graaf Rockan de Bank.”

Raffles knikte. Doch hij stond haastig op, greep den rechterarm van den baron en sprak zacht, met een vriendelijk lachje: „de kaart is eenigszins naar voren gegleden, baron. Men zou haar kunnen zien!”

De baron werd zoo wit als een lijk. Raffles had handig met duim en wijsvinger achter Minsterhalls manchet gegrepen, en een der kaarten, die hij in zijn mouw verborgen hield, uitgetrokken. Eenige sekonden keken de beide mannen elkander met vlamme blikken aan. Minsterhall wist niet, wat hij beginnen zou.

Doch Raffles hield niet op te lachen.

„Waarom bent u zoo uit het veld geslagen, baron? Maak u maar niet druk! Ik neem het u niet kwalijk, dat u mij geplunderd hebt. Wanneer u terugkomt, bent u misschien zoo goed, uw attentie aan een ander te wijden. Onder vrienden neemt men zulke kleinigheden niet kwalijk! Maar ik raad u om nu maar heen te gaan! Men begint de aandacht op ons te vestigen!”

De baron stond als verstomd. Hij wist niet, wat hij denken moest van dezen graaf van Rockan. Hij maakte dat hij weg kwam en verdween achter de portiere.

Raffles hield nu de Bank. Hij bediende zich niet

van valsche kaarten, doch in weerwil van zijn verstrooidheid was het geluk hem gunstig.

Telkens richtte hij zijn blikken weer naar den Venetiaanschen spiegel, waarin hij alles kon nagaan, wat in de zaal gebeurde. De baron was naar zijn bruid gegaan en scheen haar iets te vragen. Zij verliet den kring harer vrienden en ging eenige schreden met hem ter zijde; haar oogen keken den baron aan.

Zij wenkte, waarop Minsterhall naar een der bedienden ging, van wien hij een kop chocolade in ontvangst nam.

Raffles liet plotseling zijn hand, waarin hij de kaarten hield, zinken. Met doorborende blikken keek hij in den spiegel. Minsterhall was eenige minuten alleen. Hij keek nauwkeurig naar alle kanten en haalde daarna iets uit zijn vestzak en liet eenige droppels uit een fleschje in de chocolade vallen.

Hij had dit bliksemsnel gedaan en reikte de chocolade reeds aan de lady over. Raffles wilde opspringen, maar de dame had reeds de helft der chocolade uitgedronken en gaf den kop daarna aan den bediende terug.

„Zeven!” riep de kleine ambtenaar zegevierend uit. Raffles bekeek zijn eigen kaarten.

„Negen!” en hij legde de kaarten op tafel.

Crofton nam de laatste banknoot, die voor hem lag, op en gaf die aan Raffles.

„Dat is een gerechte straf!” steunde hij.

„Voor mij?”

„Voor u? Daar waar gij reeds zooveel gewonnen hebt! De hemel straft dengene, dien hij lief heeft, graaf.”

Raffles hield weer de Bank. Op dit oogenblik kwam de baron binnen en begon het spel opnieuw.

Crofton wilde zich verwijderen, maar Minsterhall hield hem terug.

„Zeg, wat mankeert u?”

„Ik heb al mijn geld verspeeld!”

„Maar mijn waarde Crofton, dat is toch geen reden om weg te gaan. Wij weten immers met wien wij te doen hebben! Hoeveel geld verlangt gij?”

Bij deze woorden kreeg hij een portefeuille, die goed met bankbiljetten gevuld was, te voorschijn. Zonder antwoord van Crofton af te wachten, reikte hij hem honderd pond sterling toe.

Crofton nam het geld aan en zei:

„De hemel zal u daarvoor beloonen!”

Daarna begon het spel opnieuw. Onder het spelen sprak graaf Rockan nu en dan een enkel woord en vroeg:

„Heeft men niets meer van den man gehoord, die zijn lordschap wilde vergiftigen?”

De baron keek Raffles aan, die deze woorden niet scheen gehoord te hebben. In zijn plaats gaf de ambtenaar ten antwoord:

„Neen! — Ik heb de Bank! — Bedoelt ge Fred Fuller? Dien zullen ze wel spoedig hebben! Hij is een ellendeling!”

„Heeft hij u bespot?”

„De duivel heeft zijn arme ziel in bezit genomen en daarom moest het hem wel zoo gaan!”

„Het schijnt mij, dat ge geen goede vriend van hem zijt,” zeide Raffles.

„Ik?” Crofton legde zijn kaarten een oogenblik neer. „Ik mag lijden, dat hij ongelukkig wordt!” Bij deze woorden legde de huichelaar zijn armen over den buik.

„Als de lieve God dat hoort...”

„Het is waar! Ik heb zondige woorden gesproken! Ik vergeef hem zijn vreeselijke daad! Maar men moet toch alles doen om te voorkomen, dat lord Clixton zijn onschuldige dochter aan dezen duivel overlevert!”

„Denkt ge, dat hij haar zou vermoord hebben?” vroeg Raffles naief.

„Wat zal ik daarop antwoorden? Zulke ongeloovigen zijn tot alles in staat! Maar als hij haar ook niet vermoord had... dan was haar ziel toch zwart geworden en beiden zouden in de hel beland zijn! Ik heb alles gedaan om dit onschuldige kind te redden!”

De baron lachte.

„In allen geval hebt ge de noodige moeite gedaan om als makelaar op te treden, waarde vriend! Ik moet u nog bedanken! Als ge mij niet zoo getrouw ter zijde hadt gestaan, dan had de lord misschien niet zoo spoedig zijn toestemming tot mijn verloving gegeven.”

„Dat vereischt geen dank, waarde baron! Ik heb het overigens van zijn lordschap reeds gedaan gekregen, dat het huwelijk niet meer uitgesteld wordt! Als het aan mij lag, dan zou ik uw huwelijk dadelijk voltrekken! Maar wij hebben nog eenige dokumenten noodig...”

„Wanneer zal dit huwelijk dan eindelijk voltrokken worden?” vroeg Raffles, terwijl hij de kaarten bij elkaar nam.

„Ik denk reeds overmorgen,” antwoordde Crofton.

De baron wendde zich tot Raffles met de woorden:

„Ik mag er toch op rekenen, u bij mij te zien, graaf?”

Raffles boog toestemmend. Crofton verdraaide de oogen en fluisterde:

„Ik zal de ceremonie in mijn nieuwe gestalte bijwonen.... gladgeschoren met lorgnet.... ik zal niet te herkennen zijn!”

„Dat denk ik ook!” antwoordde Raffles. „Mijneheeren, ik speel niet verder mee!”

Hij had weer verloren, zoodat hij, zonder zich te compromitteren, gerust kon uitscheiden. De heeren speelden door. Raffles richtte het zoo in, dat hij in de nabijheid van den lord kwam. Deze ontving hem buitengewoon hartelijk.

„U bent zeker nog niet lang in Londen, graaf?” vroeg hij hem.

„Ik ben vier weken geleden uit Egypte gekomen, maar ben toch reeds lang genoeg hier, om te weten, dat u nog pas eenige dagen geleden door Hydepark reedt.”

De lord zuchtte.

„Dat is waar! Mijn ziekte kwam zeer plotseling.

Mijn doktoren weten niet goed, wat zij er van zeggen zullen... Maar met uw verlof, graaf, laat ik u mijn dochter eens voorstellen.”

Helene naderde langzaam. Eerst thans viel Raffles haar onvaste gang op, alsook de droevige blik, die den glans van haar oogen verduisterde.

Raffles wisselde eenige woorden met haar. Zij sprak onsamenhangend en haar stem had iets eigenaardigs, dat alleen aan den oplettenden toehoorder opviel.

Na eenige hoffelijke woorden ging Raffles van haar weg. Hij nam afscheid van zijn bekenden, ging naar de voorkamer en trok zijn pels aan.

De nachten waren reeds koud.

Onder het naar huis gaan floot hij een deuntje. Van tijd tot tijd kon men een lachje op zijn gelaat bemerken.

TWEEDE HOOFDSTUK.

Croftons arrestatie.

Reeds in de vroege van den volgenden dag had Raffles informaties ingewonnen omtrent Crofton. Zijn eigen meeningen over dezen huichelaar werden bevestigd.

Het was in het geheele stadskwartier bekend, dat Crofton, in weerwil zijner jaren en zijn leelijkheid, nog altijd naar een vrouw zocht, maar dat deze rijk, jong en schoon moest zijn.

Des middags verscheen Raffles in het bureau van den ambtenaar van den burgerlijken stand.

Deze had juist vier huwelijken voltrokken en nam nu een poosje rust.

„Ha, bent u het graaf?” riep Crofton zijn nieuwen vriend tegemoet.

Raffles bleef eenige oogenblikken bij de deur staan. Hij was bijna in een schaterlach uitgebroken.

„Bent u het waarlijk, mr. Crofton?”

De ambtenaar van den burgerlijken stand ging rechtop staan.

„Wat zegt ge nu? He? Twintig jaar jonger! Maar

dat duivelsche lorgnet.... weet u.... het wil volstrekt niet zitten blijven!”

Crofton zag er uit als een vogelverschrikker.

Doordat hij zich den baard had laten afnemen, kwamen de hoekige trekken nog meer te voorschijn. Hij beproefde weer te vergeefs om het lorgnet vast te krijgen.

„Door oefening komt dat wel terecht,” zei Raffles. „Overigens kom ik voor een zaak, die u buitengewoon interesseeren zal. U werdt gisteren ten huize van lord Clixton door een dame gezien, die er op aandrong, uwen naam van mij gewaar te worden.”

„Een dame?” vroeg Crofton.

„Een jong, mooi meisje, die buitendien miljoenen bezit. Zij heeft een eigenaardigen smaak! Als u geen baard hadt, mr. Crofton, dan waart ge naar haar meening de mooiste man van Londen! Zij heeft graven en baronnen afgewezen, doch nauwelijks had zij u gezien, of zij was als betooverd. Het is als het ware een liefde op het eerste gezicht!”

„Een liefde op het eerste gezicht!” herhaalde Crofton.

„En is zij mooi? En jong? En rijk?”

„Zij bezit millioenen!”

Crofton zette groote oogen op.

„Bezit zij waarlijk millioenen? En krijgt zij dien schat dadelijk mee ten huwelijk? Aan contanten?”

„Zoo als ik u zeg! Een millioen krijgt zij als zij trouwt en twee millioen als de oude sterft!”

„En die sterft toch, naar ik hoop, spoedig?”

„Zoo precies weet ik dat niet, waarde Crofton! Om der wille van deze zaak heb ik u gisteren geraden, uw baard te laten wegnemen. Dat is namelijk haar eerste voorwaarde. Zij wil alleen een baardloozen man trouwen! En nu moet gij leeren het orgnet te dragen!”

„O, dat zal ik reeds nu wel kunnen!”

En Crofton begon het te probeeren.

„Dat gaat nog niet heel goed,” zei Raffles. „Maar ge hebt geen tijd te verliezen! Heden namiddag om vier uur moet ge u laten voorstellen!”

„Aan haar?”

„Waar denkt ge nu toch aan! Zij is een dame! Gij moogt niet dadelijk met de deur in huis vallen! Voor de behartiging van haar belangen heeft zij een oud vriend van haar vader. Bij dien zult ge haar leeren kennen! Deze vriend heeft echter luimen. Hij ziet in ieder mensch een misdadiger! Daardoor moogt ge u niet laten afschrikken, begrepen? Ge moet maar altijd flink optreden! De dame wil namelijk alleen een man huwen die moed heeft! Zij is een Amerikaansche, die lange jaren in de prairies geleefd heeft en die haar cowboymanieren nog niet veranderd heeft.”

„De hemel moge u beloonen voor de groote belangstelling, die u mij betoont, graaf! Veroorloof mij, dat ik u dank. Een goede genius heeft u tot mij gebracht!”

„Dat geloof ik ook! Luister dus! Gij moogt u, zoo als gezegd, door niets laten afschrikken. Altijd moed, jonge vriend! Wat men u ook zeggen moge, toon u altijd als een held! Ik heb twee pistolen voor u meegebracht, die gij gerust gebruiken kunt, want ze zijn niet geladen! Maar het zal op den overste Bull.... zoo heet de man.... een grootschen indruk maken! En ook moet gij direct bewijzen, dat ge een gentleman zijt.”

„Dat is mij aangeboren!”

„Niet zoo vlug, mijn waarde vriend! gij moet dat ook bewijzen! Gij moet dadelijk met een kostbaar bruidsgeschenk voor den dag komen! U begrijpt wel: een Amerikaansche! bijvoorbeeld een ring van 500 pond sterling.... of een kostbare ketting, of....”

„O lieve tijd!” jammerde Crofton. „Hoe zal ik

aan zoo veel geld komen? Gisteren heb ik alles ver-
speeld.”

Raffles maakte een buiging.

„Ik heb daaraan gedacht en dadelijk het noodige meegebracht.”

Bij deze woorden haalde hij een etui, waarin een snoer paarlen lag, te voorschijn, dat zoo kostbaar was, dat het door een vorstin had kunnen gedragen worden. Crofton bekeek het ademloos.

„Dat is toch zeker niet echt?”

„Op mijn eerewoord, het is wel echt! Wanneer ge geen succes hebt, dan zult ge het mij wel teruggeven! Maar ik verzeker u, dat ge succes zult hebben, en in dat geval zult ge mij zeker de waarde wel willen teruggeven, niet waar?”

„Dat spreekt vanzelf! Dus het paarsnoer moet ik voor haar meebrengen? en mij aan overste Bull voorstellen.... veel moed toonen.... dat zal mij gemakkelijk genoeg vallen.... geef mij maar dadelijk de beide pistolen.... die bezorgen mij een groote veiligheid.... en.... waar woont overste Bull?”

Raffles noemde de woning van den inspecteur Baxter en voegde daaraan toe:

„Zorg er voor, precies op tijd te zijn! om vier uur! Op de trap is het eenigszins donker, denk daaraan! De overste is een zeer eenvoudig man, ofschoon hij zeer rijk is! Dus vóór alles moed, jonge vriend!”

Crofton beloofde dat en Raffles verliet hem, terwijl hij zich gelukkig gevoelde. Nauwelijks was hij op straat of de ambtenaar van den burgerlijken stand verdraaide zijn oogen en zei:

„Deze graaf moet zeker buitengewoon rijk zijn! Ik geef hem geen cent terug! Er kan beter een kameel door het oog van een naald, dan dat.... nu, zooals gezegd, ik geef hem geen cent terug!”

Hij ijlde naar huis, nam een bad, kleepte zich in zijn mooiste jas, vergat het, om vier huwelijksafkondigingen te boeken, stak de revolvers en het collier in zijn zak en begaf zich omstreeks vier uur naar de aangewezen straat.

Inspecteur Baxter zat met een kwaad humeur in zijn werkkamer, toen de „vloer” binnentrad.

„Heeft men nog niets verder van den steekbrief gehoord?” vroeg de inspecteur, zich omkeerend, en keek zijn secretaris zoo woedend aan, alsof hij hem wilde opeten.

„Neen,” antwoordde de „vloer” kalm.

„Het is om krankzinnig te worden!” raasde Baxter. „Was ik maar slager of schoenmaker!”

„Dat is een mooie redeneering, inspecteur!”

Baxter keek zijn ondergeschikte woedend aan. Marholm ging voort:

„Gij bouwt altijd luchtkasteelen!”

„Hou je mond!” schreeuwde Baxter woedend.

„Gij wilt immers Raffles arresteeren!” zei de „vloer”, zonder een spier van zijn gelaat te vertrekken.

„Dat is toch ook een ijdele hoop gebleken, die....”

„Zwijg toch!” riep Baxter, terwijl zijn oogen bijna uit hun kassen puilden. „Raffles en altijd Raffles. Ik verkies, dat ge mij in het vervolg aan den man niet meer herinnert!”

„Heel graag, inspecteur! Daar zorgt Raffles zelf wel voor!”

Baxter kon bijna geen ademhalen.

„Waarom sterft hij toch niet? Er sterven dagelijks zooveel menschen in Londen! Twee op de honderd! Waarom hij juist niet?”

„Dat is zeer juist!” antwoordde de „vloer”. „Hij zou heel goed eens onder een auto kunnen geraken, niet waar? Er zijn zooveel ambtenaren, die wel eens onder de raderen komen!”

Baxter, die deze zinspelning niet begreep, knikte.

„Er verongelukken dagelijks veel menschen.”

„U vergeet, dat hij ook krankzinnig kan worden, inspecteur,” zei de „vloer” kalm.

„He?”

„Ja, hij kan immers krankzinnig worden! In Londen worden er dagelijks menschen ongeneeslijk krankzinnig. Maar hebt u niet ongeveer een viereljaar geleden, iederen dag gezworen, dat u, als u Raffles niet arresteerdet, totaal krankzinnig zoudt worden?”

Met open mond keek Baxter de „vloer” aan.

„Gij wilt daarmee toch niet zeggen....”

„Ik wil daarmee zeggen, inspecteur, dat er sedert dien tijd vele weken verlopen zijn.... en Raffles loopt nog altijd vroolijk rond.... nu reeds zestien weken.... gij zijt dus zestien maal krankzinnig geworden, inspecteur.... totaal krankzinnig.... zestien maal....”

Baxter stond op.

„Mensch, Marholm, als ge het nog eens wagen durft, zoo brutaal tegen je chef op te treden, dan zult ge wat beleven.... Wat gaat het jou aan, wat ik gezegd heb? Ik kan honderd maal krankzinnig worden, als ik wil! Daarover moogt ge nie spreken, verstaat ge dat? Als je chef kan ik doen wat ik wil — maar zeg eens, hebt ge niets te doen?”

„Ik wacht, inspecteur!”

„Waarop, ezel?”

„Op de arrestatie van Raffles!”

Baxter sloeg met de armen om zich heen en riep:

„Wilt ge mij vermoorden?”

„Zie ik er dan uit als een moordenaar, inspecteur? U behoeft nog niet het ergste van mij te denken, als ik van plan ben, Raffles gevangen te nemen!”

„Gij wilt met mij spotten — gij — gij — Ik vlieg uit mijn vel!”

„Kan ik u daarbij behulpzaam zijn?” vroeg de „vloer” onderdanig.

„Ga heen!” brulde Baxter. „Ik wil dat ge heen gaat! Ik gelast je om aan alle juweliers der wereld berichten te zenden omtrent het gestolen collier! Maak duizend brieven daarvoor gereed, dan hebt ge ten minste werk! En buitendien moeten wij toch weer iets van ons laten hooren!”

Terwijl Marholm naar de deur ging, fluisterde hij: „Alsof men nog niet genoeg over onze dwaasheden spreekt. En wat zou er wel met Raffles gaande zijn. Men hoort niets meer van hem!”

Op dit oogenblik trad een ambtenaar binnen en overhandigde Baxter een brief; wantrouwend bekeek de inspecteur het couvert.

„Wat een beroerde hand! Ik geloof dat ik haar ken!”

Het volgende stond in den brief:

„Waarde Inspecteur!

Ik heb uw steekbrief gelezen en ben toevallig bekend geraakt met den jongen man dien u zoekt. Daar u door mij reeds vaker geblameerd zijt dan eigenlijk noodig is, zoo wil ik u genoegdoening verschaffen en zend u den man en het gestolen collier; natuurlijk zend ik een en ander niet naar Scotland Yard; want zoo dom als de politie meent, is de persoon waarlijk niet. U kunt hem in uw privaat-woning verwachten, maar zorg er voor, dat Marholm er bij tegenwoordig is, want de kerel is een geweldenaar en zal zich tegen zijn gevangenneming vreeselijk verzetten.

Ik wensch u veel genoegen.

Uw

JOHN C. RAFFLES.”

Baxter liet den brief uit de hand vallen. Zijn gelaat vertrok.

„Wat een gemeenheid!” riep hij. De „vloer” raapte den brief op en las dien.

„Dat is geen gemeenheid, inspecteur! Ik vind het prachtig, dat Raffles u nooit vergeet!”

„Gij! Gij vindt alles mooi, wat ik slecht vind. Maar ik zal het Raffles nog wel eens betaald zetten! Ik zal.....”

Uitgeput zweeg Baxter. Plotseling bedacht hij:

Zou het dan waarlijk zoo gemeen zijn, als Raffles hem behulpzaam was om een gevaarlijken misdadiger te arresteeren?

Neen! Eigenlijk moest hij hem er dankbaar voor zijn en uit vreugde dat hij misschien eens weder een goede vangst zou kunnen doen, verdween alle haat, dien de inspecteur tegenover Raffles koesterde, oogenblikkelijk. Hij keek op zijn horloge.

„Het is halfvier. Het is hoog tijd! Kleed je spoedig aan, Marholm!”

De „vloer” verroerde zich niet.

„Je zoudt je aankleeden!” brulde Baxter. „Je hebt toch gelezen, dat wij den dief moeten arresteeren.”

„Maar wij worden voor het lapje gehouden, inspecteur!”

Baxter bedacht zich. Maar dat het collier ook gestuurd zou worden, gaf bij hem den doorslag.

„Zoo? Gij wilt natuurlijk weer verstandiger zijn dan ik! Het ei wil altijd wijzer zijn dan het hoen!”

„Hebt u wel ooit gehoord, inspecteur, dat eieren verstand hebben? Ik wil mij overigens geheel en al naar u schikken. Ik zal er niet door geblameerd worden, maar u wel.”

Hij trok zijn jas aan en volgde den inspecteur, die niet vlug genoeg uit het bureau kon weggelopen.

Baxter gaf den dienstdoenden beambte eenige instructies en snelde daarna met zijn ondergeschikte naar zijn woning.

Inmiddels was Raffles op weg naar het woonhuis van den inspecteur. Het vergevorderde seizoen hulde Londen reeds om vier uur in duisternis.

In het huis van Baxter brandden de electriche lampen. Raffles, die een klein pakje onder den arm droeg, draaide vlug al de lampen half uit, zoodat er slechts een zwak licht scheen. Voor de deur van den inspecteur hield hij stil, nam het schild, dat het beroep van den bewoner aantoonde, af, en bevestigde in plaats daarvan het schild, dat hij zelf had meegebracht. Daarop stond in gouden letters:

OVERSTE BULL.

Daarna sprong hij de trap af en verdween in de duisternis, juist op het oogenblik, dat Baxter met Marholm aankwam.

„Wat een verwarde huishouding!” riep de inspecteur. „Men had de lampen toch behoorlijk kunnen opdraaien!”

Hij nam zich zelf den tijd er niet voor dit te doen. Hij stormde met de „vloer” de woning binnen, om alles voor te bereiden voor de arrestatie van den misdadiger. Het duurde dan ook slechts maar eenige mi-

nuten of Crofton, de kleine ambtenaar van den burgerlijken stand, naderde.

Hij klauterde de donkere trap op. Voor iedere deur bleef hij staan, nam een lucifer uit den zak en verlichtte daarmee het naambordje.

Eindelijk zag hij den naam: Overste Bull.

Hij schelde. De „vloer” deed open en verlichtte Crofton's gelaat met een lantaarn.

„Drommels!” dacht Marholm, „die ziet er inderdaad uit als dengene, dien wij zoeken! Zou Raffles ons waarlijk dit keer niet willen misleiden?”

Crofton was intusschen naderbij gekomen en vroeg:

„Kan ik overste Bull spreken?”

„Natuurlijk! Voor welke zaak komt u, mijnheer?”

„Ik wil... maar dat gaat u niets aan!”

Hij is onbeschaamd genoeg om dief te kunnen zijn, dacht Marholm en bracht hem naar het vertrek van den inspecteur. Deze stond dadelijk op en gaf de „vloer” een wenk om de deuren te sluiten.

Crofton, die zijn rechterhand steeds in zijn borstzak hield en in zijn linkerhand een bouquet droeg, bemerkte dit.

„Aha,” dacht hij. „Die begint er reeds mee om mijn moed op de proef te stellen!”

Baxter stond overeind en bekeek hem van top tot teen.

Luidkeels riep hij:

„Dus gij zijt de misdadiger!”

De kleine ambtenaar liet zich niet op een dwaalspoor brengen.

„Het is precies zooals de graaf vooruit gezegd heeft! Hij ziet in ieder mensch een misdadiger! Ik moet moedig wezen!”

Hij antwoordde:

„Gij zijt zelf een misdadiger!”

„Wat? Gij veroorlooft u ook nog?... Vervloekte kerel... Marholm, neem den kerel gevangen!”

„Aha!” dacht Crofton. „Nu moet ik het tweede bewijs van mijn moed toonen!”

Bliksemsnel trok hij zijn rechterarm uit den borstzak en onmiddellijk glinsterde een revolver voor de oogen van Marholm en Baxter.

„Duivels!” riep Baxter en trad een stap achteruit, „wilt ge dat ding wel eens onmiddellijk wegdoen?”

„Gij ziet dat ik moed heb,” riep de kleine man. „Als gij nog eenmaal de vrijpostigheid neemt om mij te beleedigen, dan schiet ik u overhoop. Ik heb dum-dum-kogels in mijn revolver. Die ontploffen en wanneer ik schiet, dan blijft er van u en uw makker weinig meer over.”

Baxter gaf een wenk, waarmede hij wilde beduiden, dat Marholm den kerel van achteren zou aanvallen. Maar Crofton was op zijn hoede.

„Ik ga nu verder,” zei hij.

„Wat? Wilt gij verder gaan? Gij blijft hier! In naam der wet...”

„Aha! Hij begint reeds sympathie voor mij te krijgen,” dacht Crofton en bij deze woorden wilde hij de bloemen aan Baxter geven.

„Zeg mij eens in vertrouwen, overste, u zult toch wel zoo goed zijn mij bij haar aan te bevelen?”

Baxter keek hem verbijsterd aan.

„Overste.... bij haar aanbevelen.... waarvan spreekt ge eigenlijk?”

„Maar wees toch niet zoo raar, waarde overste! Ik kom toch bij u om de millioenenbezitster.... ik heb reeds alles gereed.... de noodige papieren.... wij hebben ons nog slechts aan te melden.... en gij kunt er van overtuigd zijn, dat gij niet gemakkelijk zoo'n man als ik ben voor uw dame kunt vinden.... ik ben koninklijk ambtenaar, heb een jaarlijksch inkomen van driehonderd pond sterling.... ben jong en mooi....”

Baxter en Marholm keken elkander aan. De verbaazing van Baxter over deze welgelukte valstrik werd steeds kleiner. De „vloer” gaf van uit den hoek waar hij stond, telkenmale weer teekens, hetgeen moest beteekenen: die man is krankzinnig, totaal krankzinnig!

Baxter vond het geraden om den man nader uit te hooren. Hij vroeg daarom

„Hebt gij dan misschien het een of ander meegebracht, waarmede gij bewijzen kunt, dat alles wat gij gezegd hebt, ook waar is?”

„Aha!” dacht Crofton. „Nu is het tijd!” Hij legde zijn revolver op een stoel, tastte in den zak van zijn jas en haalde een etui te voorschijn.

Marholm ging naast Baxter staan.

Beiden stonden nu voor de tafel en keken in een open etui, waarin een prachtig collier van paarlen lag, dat van onschatbare waarde was — het collier, waarnaar de gansche politie van Londen weken lang gezocht had.... het gestolen collier....

Baxter stond eenige oogenblikken als verstomd. Hij wilde spreken, maar kon niet.

„De uitwerking is groot,” dacht Crofton.

„Hij is het!” riep Baxter eindelijk. „Hij is het!”

„Wel, natuurlijk ben ik het, waarde overste!” zei Crofton en strekte zijn armen uit, om Baxter te omhelzen.

„Leg hem dadelijk handboeien aan!” riep Baxter.

Van schrik liet Crofton het collier vallen en had er

bijna op getrapt. Baxter en de „vloer” bogen zich beiden, om de kostbare paarlen te behoeden. Van dit oogenblik maakte Crofton gebruik om met zijn bloemen Baxter op het hoofd te slaan en in iedere hand een revolver te nemen.

„O, mijn hemel, geef mij nu moed,” bad de kleine Crofton in stilte.

„Nu willen ze mij op de proef stellen....”

Baxter, wien de doornen der rozen in het vleesch gedrongen waren, sprong woedend op.

De „vloer” stopte het collier in zijn borstzak en beiden wierpen zij zich nu op den dief.

Onmiddellijk daarna knalden twee schoten.... kruitdamp vulde het vertrek.... Crofton, wiens knieën knikten, stond bij de deur....

Men hoorde een dof geluid.... Baxter lag op den grond. De „vloer” liep naar hem toe:

„Inspecteur! Zijt gij gewond?”

Baxter keek naar alle kanten en stond langzaam op.

„Waarlijk! ik ben niet gewond! Wat een geluk!”

Zijn blik viel thans op Crofton en hij werd dadelijk weer woedend.

„Pak hem beet, Marholm!”

„Dat is weer een nieuw onderzoek naar mijn moed!” dacht Crofton en vuurde ten tweeden male.

Maar de inspecteur en Marholm lieten zich nu niet weer van de wijs brengen. In het volgende oogenblik werd Crofton met vuistslagen begroet.

„Sla hem op zijn oogen!” schreeuwde Baxter, „opdat hij niets meer zien kan!”

Nog nooit had Crofton zooveel en zulke hevige vuistslagen gevoeld.

„Dat is het vierde onderzoek naar mijn moed!” dacht hij, en begon zich met alle kracht te verweren en te schreeuwen. Hij trapte Baxter onder anderen tegen zijn buik, waardoor diens woede nog heviger werd.

Eindelijk hadden zij hem in hun macht! Zij hadden hem zoo geslagen, dat zijn gelaat bont en blauw zag.

„Sta op, kerel!” gebod Baxter. „Marholm, zorg voor een rijtuig! Wij brengen den kerel dadelijk achter slot en grendel! Een mooi exemplaar! Steelt colliers en tracht ons neer te schieten!”

De „vloer” ging heen. Crofton snakte naar lucht.

„Wat zegt gij? Een dief? Het collier.... men heeft mij dat toch slechts geleend!”

Baxter keek hem aan.

„O, ja! Dat zeggen ze allen! Nu zult gij mij wel weer het verhaaltje van den Grooten Onbekende opdisschen; dat is het gewone praatje van iederen misdadiger!”

Baxter vermoedde niet, dat dit waarheid was; dat de Groote Onbekende buiten in een donker hoekje van de trap stond en nu langzaam naar huis ging, om de „vloer” niet te ontmoeten, die in groote haast hem was voorbij geloopt.

Maar nauwelijks was hij onder aan de trap gekomen, of de „vloer” kwam reeds weer terug, die toevallig heel spoedig een rijtuig gevonden had.

„Pardon,” zei Raffles, toen Marholm hem haastig voorbij ging.

De „vloer” nam zijn hoed af en keek den vreemdeling in het gelaat.

„O!”

„Kent ge dan uw ouden vriend Raffles niet meer?” zei lord Lister en verdween. De „vloer” stond verstomd en keek hem na.

„Dat zal toch....” — als een pijl schoot hij naar boven in de woning.

„Inspecteur,” riep hij, „ik heb Raffles zoo juist gezien!”

Baxter kreeg een gelaat als een doode en schreeuwde: „Scheer je toch weg, scheer je voor den duivel toch weg met je Raffles! Wat gaat mij Raffles aan? Wij hebben den dief, die het collier heeft gestolen. Breng den kerel weg!”

Crofton had juist nog den naam van Raffles gehoord.

De vreeselijkste gedachten gingen door zijn hoofd en hij dacht aan iets vreeselijks.... neen, dat was niet mogelijk! Dat zou verschrikkelijk zijn! Daarvoor zouden geen woorden te vinden zijn! — Een half uur later zat hij te Scotland Yard gevangen!

DERDE HOOFDSTUK.

Een ontdekte schurk.

Charly Brand had aan den hoek van de straat zijn vriend opgewacht.

„Alles gaat goed!” lachte Raffles. „Dat wordt een leuke mop! Het meest van alle huichelaars haat ik de vromen! Mijnheer Crofton zal om mij denken! Wat is hij een schurk! Het is duidelijk, dat *hij* alleen zoo groot kon leven, doordat hij geregeld geld van den baron aannam. Ik durf wel wedden, dat hij reeds lang weet, dat Ministerhall een doortrapte schurk is..”

„Hebt ge dan reeds bewijzen?” vroeg Charly.

„Tot dusverre weet ik slechts, dat hij een valsche speler en giftmenger is; het overige zullen wij wel uitvinden!”

„Wilt ge hem terugzien?”

„Ik hoop zelfs zeer spoedig! Ik heb hem bij het spel een dienst bewezen en denk, dat hij zich wreken zal! Ik ben er zeker van, dat de lord, als hij bij zijn positieven was geweest, anders zou gehandeld hebben!

Maar Crofton heeft hem het hoofd op hol gebracht! Deze zong steeds een loflied op zijn vriend, den baron.

Wie weet! Misschien is het slechts boosaardigheid, dat de ambtenaar van den burgerlijken stand het ongelukkige jonge meisje in het verderf wil storten! Misschien heeft hij reeds vroeger een blauwtje bij haar geloopt!”

„Maar waar gaan wij nu heen?” vroeg Charly Brand plotseling.

Raffles sloeg een notitieboek open.

„Naar de woning van den waarden heer Crofton! Wij moeten het verhinderen, dat men de zaak te spoedig op het spoor komt! Gij moet zijn rol spelen! Het voltrekken van huwelijken moogt ge natuurlijk alleen bij schemerlicht doen, zoo, dat het juist nog licht genoeg is, om te kunnen schrijven....”

Charly Brand stond verbluft.

„Wat zegt ge daar? Zal ik huwelijken voltrekken?”

„Natuurlijk!” zei Raffles op vergenoegden toon. „Je moet je daarom maar dadelijk een pak aanschaffen. Van morgennamiddag af om drie uur zijt gij koninklijk ambtenaar van den burgerlijken stand!”

„Maar wanneer men mij daarbij betrapt?”

„Wees daarvoor niet bezorgd! Ik zal in je nabijheid zijn! Het zal een vroolijke bruiloft worden!”

Charly Brand wilde nog meer vragen, maar Raffles ging in een huis en opende de deur met een sleutel, dien hij zich des namiddags had verschaft.

Op het bord dat aan het huis was bevestigd, stond:

ELEAZAR CROFTON,

ambtenaar van den Burgerlijken Stand.

Zij gingen naar binnen. Raffles bleef staan en zette zijn lorgnet op.

„Mooie schilderijen, niet waar?”

„Nu, bij zulk een bedrieger!” fluisterde Charly Brand.

Het geheele huis was met schilderijen behangen. De geheele mythologie was vertegenwoordigd en daartusschen eenige Fransche copieën. Men kon zich verbeelden op een soort tentoonstelling te zijn.

„Laat ons een aardigen brief aan den burgemeester schrijven,” zei Raffles, „anders doen zij nog nasporingen omtrent den ouden Crofton!”

Hij keek weer naar de schilderijen en zei:

„Wat een kerel!”

Op dit oogenblik hoorde men het geluid van de telephoon.

Nauwelijks had Raffles het toestel ter hand genomen of hij begon luidkeels te lachen.

„Zijt gij daar zelf in eigen persoon, mijnheer de secretaris?” —

Terwijl hij zich tot Charly Brand wendde, zei hij fluisterend tot dezen: „De secretaris van den burgemeester is zelf aan de telephoon!” Daarop zei hij luid sprekend:

„Ja! ik ben er zelf! hier Eleazar Crofton! Hoe? Waarom ik plotseling het bureau verliet en geen huwelijken meer voltrek? Ach, mijn waarde secretaris, ik zend morgen vroeg een plaatsvervanger! Dat is toch voldoende, niet waar? Ja? Natuurlijk een wettig aangesteld plaatsvervanger! Gij weet toch wel, dat ik conscientieus ben!

Wat er met mij is voorgevallen? Ach, ik zit juist voor mijn souper.... neen, ik heb waarlijk voor overmorgen geen tijd! Ik heb namelijk een kennismaking aangeknoopt! O, wat is het een net, lief meisje — wat? begrijpt gij dat niet? Gij denkt zeker weer om andere dingen! Mijn principes! Ach, mijn waarde secretaris, men neemt slechts een schijn aan! Wij zijn immers onder ons en weten, dat wij allen komedie spelen! De een is nog grooter zwendelaar dan de andere. Dag!”

Raffles ging op zijn stoel zitten en begon te lachen.

„Charly, ik heb den huichelaar eens op zijn plaats gezet! Ik mocht zijn gezicht wel eens zien als hij voor den rechter komt! Maar laat ons nu naar huis gaan! Ik heb vreeselijken honger!”

Zij stapten in een rijtuig, dat hen naar de villa van baron Von Geldern in Hyde Park bracht. Vooraf hielden zij nog voor de woning stil, die Raffles had betrokken onder den titel van graaf van Rockan.

Daar was een brief aangekomen. Onderweg opende Raffles dien en zei met groote zelfvoldoening:

„Dat heb ik verwacht! Fameus!”

Hij gaf Charly Brand den brief, waarvan de inhoud luidde als volgt:

„Hooggeëerde Graaf!

Ik heb nagedacht over het voorval, dat gisteravond onder het spelen tusschen ons plaats had, en ik geloof in u een man gevonden te hebben, die eigenschappen bezit zooals ik. Begrijpt u mij, graaf? Des te beter! Het zou mij zeer aangenaam zijn nader kennis met u te maken en ik verzoek u daarom, mij morgenvoormiddag in mijn woning in de Regentstreet 87 te bezoeken.

Uw toegenegene

BARON MINSTERHALL.”

Charly Brand schudde het hoofd.

„Maar dat is een onbeschaamdheid! Dat beteekent zooveel als dat ge een even groote dief zijt als hij!”

Raffles kon zijn lachen niet bedwingen.

„Dat is vermakelijk! Zeker wil hij dat daarmede zeggen! Hij wil immers nader kennis met mij maken! Welnu, hij zal mij zeer nauwkeurig leeren kennen. Hij kan zich geluk wenschen! —”

Raffles had nog nooit zoo goed geslapen. Des morgens kleepte hij zich zeer zorgvuldig, stak een groote bloem in zijn knoopsgat en zei tot Charly:

„Ge behoeft niet op mij te wachten! Vergeet vooral niet, dat ge in den voormiddag op het bureau van den Burgerlijken Stand moet zijn! Je moet je daar voorstellen als de plaatsvervanger van mr. Crofton. De ondergeschikten mogen je gelooven of niet. De formaliteiten ken je immers?”

Charly Brand schudde het hoofd.

„Ik weet er totaal niets van!”

„Dan moet je het nog leeren, mijn waarde! Het verstandigste zal wel zijn, dat je ergens een huwelijksvoltrekking bijwoont, en doe het dan zoo goed mogelijk na!”

Maar Charly Brand was toch eenigszins angstig.

„Wanneer ik het huwelijk van voorname lui moet voltrekken, dan weet ik niet, of het wel goed zal gaan!”

„Hou maar moed, mijn jongen! Bij de voltrekking van het voornamelijk huwelijk van hedenmiddag zal ik tegenwoordig zijn.”

Daarna ging hij heen. Zijn vriend en secretaris zag door het venster, dat hij de straat opging, en zijn sfok heen en weer zwaaide, alsof hij iemand was, die nergens bang voor behoefde te zijn.

Het sloeg juist half twaalf, toen Raffles het elegante huis binnentrad, waarin baron Minsterhall woonde.

Een livreibediende bracht hem in het vertrek van den baron.

Deze kwam hem reeds te gemoet en reikte hem de hand.

„Het is een groote eer voor mij, graaf, dat u gekomen zijt!”

Raffles gaf den bediende zijn hoed en overjas en nam plaats.

„Waarom zou ik dat niet gedaan hebben, baron! Wij hebben elkander toch reeds gisteren bewijzen van sympathie gegeven.”

De baron keek Raffles scherp aan.

Hij begreep niet, wat hij zeggen zou van dezen levenslustigen en lichtvaardigen jongen man.

„Ja,” zei hij... „die geschiedenis met de valsche kaarten...”

Raffles stak zijn hand omhoog.

„Ach, waarom spreekt u daar nog over? Ik heb toch zelf ook valsch gespeeld!”

„Maar daar heb ik niets van gemerkt.”

„Ik ben alleen nog iets slimmer dan gij, baron.”

„Dat moet wel zoo zijn... wat verkiest u sherry of een glas champagne, waarde graaf?”

„Het liefst een glas champagne, baron.”

Hij dacht bij zich zelf: daar kan hij geen vergif in doen!

Verder zei hij:

„Welnu, heden wordt ge de gelukkige echtgenoot, niet waar?”

De baron zette een schijnheilig gelaat.

„Ja, wat is zij een mooie vrouw, vindt u niet?”

„Die kleine? Die is niet leelijk! Om u de waarheid te zeggen, verwonder ik mij er slechts over, dat het zoo snel is toegegaan!”

„Wat?”

„Met de liefde! Zij had haar hand toch eerst aan een ander beloofd!”

De baron lachte.

„Dien heb ik uit den weg geruimd, en wat het overige betreft, dat is een geheim.”

Raffles zette een naief gezicht.

„Uit den weg geruimd? Dus vermoord? Maar man, gij hebt nog veel meer overeenkomst met mij dan ik gedacht had!”

De baron zette zijn mond en oogen wijd open.

„Ja...”

„Hebt ge dan... reeds iemand vermoord?”

„Ik? Meer dan een dozijn! Ik verzeker u, dat ge u niet kunt voorstellen, met hoeveel koelbloedigheid ik mijn werk verricht! Als ik bij voorbeeld van plan ben, iemand van kant te maken, dan neem ik bliksemsnel mijn mes... zoo... pak hem dan bij de keel, zoo als ik het u nu doe... druk toe... zet het mes flink aan...

„Hulp! Hulp!”

Raffles ging weer zitten.

„Waarom schreeuwt ge toch zoo, baron? Het was immers slechts gekheid!”

De baron zat bevend op zijn stoel en schonk zich een glas champagne in. Zijn hand beefde zoo, dat hij de helft voorbij goot.

„Zulke grappen zijn gevaarlijk, graaf! Gij hebt rare hoedanigheden! Voor uw moorden heb ik toch eenig respect! Maar wanneer u iemand vermoord hebt, wat doet u dan met zijn lijk?”

„Dat wordt gekookt!”

„Duivels! Gij zoudt mij dus koken, wanneer gij mij vermoord hadt?”

Raffles schudde het hoofd.

„U niet!”

„Waarom niet?”

„Gij zijt reeds gekookt, zoodat zulks bij u onnoedig zou zijn!”

De baron werd steeds ongeruster. Zijn nieuwe vriend kwam hem hoogst onaangenaam en merkwaardig voor; of zou hij misschien krankzinnig zijn?

Raffles ging intusschen voort en vertelde aan zijn toehoorder, dat hij zelfs reeds menschen vleesch gegeten had en dat er geen soort van misdaad was, die hij niet reeds begaan had.

„En gebruikt u daarvoor soms ook vergif?”

„Ik ken alle soorten vergif die er zijn! Cyankali heb ik steeds minstens een half pond bij mij!”

Bij het woord vergif keek de baron op.

„Ziet u, op dit gebied verstaan wij elkander, graaf! Ik werk het liefst met vergif!”

Raffles keek hem scherp aan en zei:

„Nu, dan hebt gij toch zeker ook reeds iemand van kant gemaakt!”

„Neen!”

De baron blies een paar keer rookwolken uit en keek den graaf wantrouwend aan. Maar deze zat zoo vergenoegd op zijn stoel, zóó onverschillig, dat het wantrouwen verdween en de baron voortging met de woorden:

„Ik doe dat geheel anders! Ik heb hier een Indisch plantenvergif, dat mij meer diensten bewijst dan elk ander preparaat, dat doodelijk werkt!”

„Wonderlijk! uw vergif werkt dus niet doodelijk?”

„Neen! En het is toch vergif! Wanneer ik eenige druppels daarvan in chocolade of champagne giet, dan wordt hij, die er van gebruikt binnen eenige minuten krankzinnig!”

„Dat is eenig!” riep Raffles, en schudde van lachen.

„Prachtig! Totaal krankzinnig?”

„Nu, krankzinnig is eigenlijk te veel gezegd! hij geraakt om zoo te zeggen geheel in de war! Hij is geen meester meer over zijn gedachten en laat alles met zich doen, wat men wil. Als ik bij voorbeeld een paar druppels in uw champagne goot en u daarna toeriep: „Gij zijt de keizer van China... dan zoudt ge meenen, dat ook te zijn!”

„Hé, dat is prachtig!” riep Raffles.

„En hoe lang werkt dit middel?”

„Helaas, slechts vier en twintig uren! Na verloop van dien tijd moet men weder iets ingeven... en zoo voort...”

„En gaat de persoon aan wien men het toedient, op deze wijze niet dood?”

„Langzamerhand wel”, antwoordde de baron.

„Maar een paar maal hindert niet! Slechts wanneer men het voortdurend in geeft, werkt het doodelijk.”

Raffles legde zijn sigaar neer, stak de handen in zijn zakken en keek den baron aan.

„Van dit vergif hebt ge zeker ten huize van lord Clixton dikwijls gebruik gemaakt?”

„Ja!” zeide de baron. „Denkt gij, dat ik het meisje anders ooit gekregen had? Zij loopt nu reeds sedert veertien dagen rond, alsof zij door den duivel bezeten was!”

Raffles stond op.

„Veroorloof mij u te zeggen dat dit een fameuze kunstgreep is! Ze is grootsch! Ge verdient daarop in eens een millioen!”

„Een millioen en bovendien vijfhonderd pond sterling voor speldegeld!”

Raffles fronste zijn wenkbrauwen.

„Wat denkt gij dan, dat ik het meisje gedurende mijn geheele leven altijd aan mij verbonden wil hebben?”

„O zoo! Ge laat haar langzaam sterven?”

„Wel neen! ik kan geen bloed zien! Ik doe dat veel eenvoudiger! Zoo, dat zij verdwijnt, zonder dat er een spoor van haar achterblijft en dan krijg ik in plaats van onaangenaamheden nog geld op den koop toe!”

„Maar, zeg mij dan toch...”

„Ik verkoop alle vrouwen, waarmede ik trouw!”

Raffles sloeg met zijn vuist op tafel.

De andere dacht uit vroolijkheid. In werkelijkheid echter was het zijn aanwakkerende woede.

„Gij zijt dus ook slavenhandelaar?”

„Nu, laat ons liever zeggen, handelaar in meisjes! Ik verzeker u, dat dit een winstgevende affaire is! En nu zijn wij juist aan het punt genaderd, waarover ik met u wilde spreken! Gij hebt geheel en al het voorkomen en het gezicht, van een man, waarop alle vrouwen verliefd worden. Uit zoo iets moet men toch munt slaan en daar gij eigenlijk nog een sluyer spitsboef zijt dan ik ben... zoo... kort en bondig... stel ik u voor mijn compagnon te worden. Gij moet te Parijs trouwen, ik in Londen, daarna weer ik te Parijs en gij in Algiers en onze vrouwen leveren wij steeds in hetzelfde huis af!”

Raffles keek eenige oogenblikken naar den grond, alsof hij zich bedacht.

„Dan moeten wij zeker nog een derde in het verbond hebben!”

„Gij bedoelt, iemand die de meisjes wegbrengt? Dat is heel eenvoudig. Zoo zal bij voorbeeld de dochter van lord Clixton reeds hedennacht verdwijnen zonder dat iemand weet, waarheen. Wij gaan eenvoudig op de huwelijksreis. Ik ben morgen in Brussel en zij...” — Hij lachte wreed... „nu, morgen behoel ik geen vergif meer te gebruiken; dan is zij reeds in andere handen!”

Raffles lachte gedwongen.

„Hoe doet ge dit dan?”

„Kijk eens, ik ben u toch de baas. Ik heb daar een bekenden kapitein. Dat wil zeggen, kapitein is wat te veel gezegd — een persoon, die met een oud schoenerschip een kwartier rechts van het arsenaal verward, op mij wacht. Hem lever ik de vrouw aan boord en deze brengt haar dan onmiddellijk aan den handelaar....”

„Kan die man je niet op een goeden dag verraden?”

„Neen!”

De baron lachte, ging naar een kast en kreeg daar een masker uit. Het was een onberispelijke baard met

een blauwen bril en pruik, die keurig netjes waren afgewerkt.

„Ziet u, beste graaf, dat ding zet ik eenvoudig op. De kapitein heeft mij nog nooit anders dan met dit masker gezien. Hij heeft er niet het minste vermoeden van, hoe ik er in werkelijkheid uitzie.

Zoo speel ik twee rollen op eens, voor ieder verraad veilig.”

Hij legde het masker weder in de kast, draaide zich om en greep naar de flesch, om nieuwe champagne in te schenken. Op dit oogenblik stak Raffles bliksemsnel zijn hand in de kast, greep het masker, stak het in zijn borstzak en ging weer in den stoel zitten.

„Verkiest ge nog champagne, beste vriend?” vroeg de baron.

„Nee, ik dank u!”

Hij stond op en ging nu vlak voor den baron staan.

Deze sprak: „Ik vind, dat twee mannen, die zoo veel op elkaar gelijken als wij, er gebruik van moeten maken. Wilt gij mijn compagnon worden, sla dan toe.”

En hij hield Raffles zijn hand voor.

„Zal ik toeslaan?”

„Vooruit!”

Het volgende oogenblik tilde Raffles zijn hand op... een vreeselijke klap.... en de baron vloog over zijn stoel in den hoek, waar hij naar zijn wang greep, die dik opzwol.

Raffles stond met over elkaar gekruiste armen midden in de kamer.

Er heerschte eenige oogenblikken een diepe stilte. De baron begreep nog niet, wat dit beteekende.

„Noemt gij dat toeslaan?”

„Wilt gij er nog een, gij eervergeten schurk?”

Bevend van toorn kwam de baron naar Raffles toe.

„Hond!” schreeuwde hij, „dus verraad.”

Raffles schudde het hoofd.

„Het woord verraad behoort niet bij mij, baron! Ik ben geen verrader! Maar ik ben gekomen om de belediging te wreken, die gij mij hebt aangedaan door mij te durven vergelijken bij zulk een erbarmelijken schurk als gij zijt!”

De baron snakte naar lucht.

„Dus toch! Verraden! Gij verlaat niet levend mijn woning!”

Raffles haalde de schouders op.

„Wilt gij het werkelijk tot het uiterste drijven? Zal ik mijn revolver te voorschijn halen? Maar dat heeft geen doel. Wij nemen in alle kalmte afscheid van elkaar. Ik wilde u alleen nog zeggen wat ik denk. En dat is, dat gij de grootste schurk zijt, die mij sinds

jaren onder de oogen is gekomen, de ellendigste misdadiger dien ik ooit heb gezien. Is u dat voldoende?”

„Gij zijt dus niet graaf Rockan?” schreeuwde de baron.

„Dat hadt gij moeten begrijpen! Evenmin als gij een baron zijt! Zal ik u vertellen wie ik ben?”

De baron trachtte een onnoozel gezicht te zetten.

„Daarmede zoudt ge mij een plezier doen! Ik zou dan ten minste gelegenheid hebben mij voor die belediging te wreken...”

Lord Lister liet hem niet uitspreken.

Hij trad snel naar hem toe en sprak:

„Belediging? Beleedigd was ik, omdat gij het hebt gewaagd mij met u zelf te vergelijken! Onthoud dit:

Ik heb mijn geheele leven lang slechts de waarheid gediend. Ik heb de ongelukkigen geholpen en hen, die in hun recht waren, gesteund! Ik ben zelfs een vijand van de justitie. — Ah zoo! Nu spitst gij de ooren? Doch alleen daarom, verstaat gij, omdat de justitie altijd de kleinste misdadigers pakt en de grooten ongemoeid laat, zooals men dit bijvoorbeeld weer bij u ziet — alleen daarom, begrijpt gij?”

De baron had ademloos geluisterd, terwijl zijn oogen uit hun kassen puilden.

Hij herinnerde zich plotseling portretten, die hij gedurende de laatste weken overal had gezien.

„Zijt gij — — Raffles?”

„Geraden! Ik ben Raffles! Nu weet gij, met wien gij te doen hebt!”

„Het is mij een zeer groote eer,” hoonde de baron.

„Nu zult gij natuurlijk zoo gauw mogelijk vluchten, nu gij het hebt gewaagd u met mij te meten.”

Raffles haalde uit den zak van zijn rok zijn kostbaar etui te voorschijn, stak kalm een sigaret aan en antwoordde:

„Eigenlijk moest gij Raffles al kennen! Maar ik wil u het genoeg doen, u eenige van mijn plannen te vertellen.

Ik blijf hier! En niet alleen dat! Ik zal zelfs vanavond het groote feest bijwonen, dat Lord Clixton geeft ter eere van het huwelijk zijner dochter met den grootsten bandiet van Londen!”

„Neem u in acht!”

„Ik denk er niet aan. Ik wil u nogmaals op handslag verzekeren, dat...”

De baron ging bliksemsnel achteruit.

„Houdt uw handslag maar voor u!”

Raffles lachte.

„Vijf minuten geleden dacht gij er anders over.

Maar ik herhaal u, dat ik vanavond bij lord Clixton zal zijn!"

Een zegevierende uitdrukking vloog over het gelaat van den baron.

„Op uw woord van eer?"

„Op mijn woord van eer!"

„Dat zal u slecht bekomen, lord Lister!"

„Geen sprake van! Ik kom immers niet voor mij zelf, maar voor u!"

„Hoe dan?"

„Dacht gij werkelijk dat de Grootte Onbekende zou dulden, dat een onschuldig jong meisje ongelukkig werd gemaakt!"

„O, ik begrijp u! gij wilt dus -- mij in het volle gezelschap ontmaskeren? Maar ik zal u voor zijn!"

„Lieve baron, gij houdt er eigenaardige manieren op na. Waarom zou ik u ontmaskeren? Om die dwaze menschen, die daar bijeen zullen komen, te bewijzen, dat zij een nietswaardigen schurk in hun midden hebben gehaald? Met dergelijke kleinigheden bemoei ik mij niet. Ik laat u gevangen nemen! Dat is het eenvoudigste!"

„Gij mij? Raffles laat baron Minsterhall gevangen nemen? Neem mij niet kwalijk dat ik lach!"

„Geneer u niet, later lach ik wel!"

„Nu, dan zullen we eens zien wie aan het kortste eind trekt. Aangenomen?"

„Aangenomen baron!"

„Op handslag?"

„Op handslag..."

Weer klonk een harde klap, en een oogenblik later zwol de linkerwang van den baron op, nadat hij zelf met moeite van den grond was opgestaan.

Hij snelde naar een tafel, haalde een revolver te voorschijn... maar lord Lister was reeds verdwenen. Hij had zelfs nog tijd gevonden, zijn pels mee te nemen en zijn hoed op te zetten.

De baron liep door de kamer als een wild dier, schreeuwend en razend van woede.

„Ezel die ik ben!" sprak hij tot zich zelf. „Moest ik den kerel alles zeggen? Letterlijk alles? Hij was erger dan een rechter van instructie!"

Plotseling kwam hij op een idee.

Hij snelde naar de telefoon en nam haastig de hoorn van den haak.

„Verbind mij met Scotland-Yard!"

De verbinding kwam onmiddellijk tot stand.

„Kan ik inspecteur Baxter spreken?"

„Dadelijk!"

Toen klonk het na een kleine pauze:

„Hallo! hier inspecteur Baxter!"

„Hier baron Minsterhall! Ik heb belangrijk nieuws voor u, inspecteur. Raffles zal vanavond aanwezig zijn aan het feestmaal, dat lord Clixton geeft ter eere van het huwelijk zijner dochter met mij!"

Baxter mompelde iets in de telefoon. Hij stond in zijn werkkamer en de „vloer" die juist binnentrad, hoorde den inspecteur zeggen:

„Raffles? Weet gij het zeker? Raffles in eigen persoon?"

„Op mijn woord van eer!"

„Van avond? Ik zal natuurlijk komen! Ik verschijn met tien man!"

„Onnoodig inspecteur! Ik zal u zelf helpen, het is voldoende als gij één meebrengt!"

„Dank u! Bonjour!"

De baron wreef zich vergenoegd in de handen.

„De rat zit in de val!"

In de werkkamer van Scotland-Yard echter riep inspecteur Baxter buiten zich zelve van vreugde:

„Wij hebben hem, Marholm! Wij hebben hem! van avond!"

De „vloer" zette een onnoozel gezicht.

„Tot nu toe, inspecteur, hebben wij slechts altijd de hoop gehad."

„Jij moet mij natuurlijk weer de gansche vreugde bederven. Wanneer ik je maar aankijk, word ik al ellendig."

„Kijk mij dan niet aan, inspecteur!"

„Het is om wanhopend te worden! Ik heb een leverkwaal sinds ik met jou te zamen arbeid!"

„Daarom loopt u gedurig de gal over, wanneer u iets van Raffles hoort!"

Doch Baxter sprong niet, zooals gewoonlijk, als een elastieken bal in de hoogte. Hij lachte.

„Praat maar gerust over Raffles! Dacht je, dat ik mij daarover erger? Ik ben blij! Ziet ge niet, hoe blij ik ben? Morgen zit hij achter slot en grendel! Vanacht nog! Morgen staat in alle couranten dat ik het ben geweest, ik, inspecteur Baxter, die -- wat bromt gij daar?"

„Ik zei alleen: die zich weer eens belachelijk heeft gemaakt!"

„Er uit!"

„Ik ga immers al."

Op dat oogenblik trad een politie-agent binnen:

„Ik kom van de gevangenisafdeeling inspecteur!"

Het geeft allemaal niets: men heeft den dief ijszakken op het hoofd gelegd, heeft hem een douche gegeven... alles te vergeefs... hij blijft voortdurend godsdienstwaanzen huichelen en beweert, dat hij ambtenaar van den Burgerlijken Stand is en huwelijken moet sluiten.

Misschien is hij werkelijk krankzinnig, wij zullen hem naar de krankzinnigenafdeeling sturen!"

„Met ijszakken op het hoofd? Natuurlijk! Geef hem eerst nog een paar maal een douche."

De agent groette en ging heen.

VIERDE HOOFDSTUK.

Een arrestatie met hindernissen.

Voor het huis van lord Clixton hielden de rijtuigen stil, om al de gasten in ontvangst te nemen, die het burgerlijke huwelijk van lady Helena met baron Minstershall zouden bijwonen.

In een met blauw bekleed rijtuig zat de bruid naast haar vader, die, op een kruk geleund, met groote moeite zijn stoel had kunnen verlaten.

In het tweede rijtuig zat de baron met een bloedverwant van den lord, daarop volgden de gasten.

De baron dacht, dat hij in den grond zou verzinken, toen hij plotseling Raffles opmerkte, die zich gemakkelijk tusschen de heeren bewoog.

„Als ik dat had geweten," sprak hij tot zichzelf, „had ik hem onmiddellijk hier laten arresteeren!"

Hij was bang, dat Raffles ten slotte het voltrekken van het huwelijk zou verhinderen.

Het leek er echter in het geheel niet op. Alles verliep regelmatig.

De rijtuigen kwamen aan bij het bureau van den burgerlijken stand.

Allen stapten uit.

De jonge bruid zag er mooier uit dan ooit.

De witte japon stond haar prachtig. Zij geleeke op een engel, maar op haar gelaat lag geen uitdrukking van vreugde, geluk en tevredenheid.

De droefgeestige oogen keken met hun doffen glans voor zich uit, zooals zij dat de laatste dagen voortdurend hadden gedaan.

„De kerkelijke inzegening heeft vanavond in mijn huis plaats," sprak de lord tot Raffles, toen het geheele gezelschap in het groote, verwarmde wachtlokaal van het stadhuis vereenigd was.

„Predikant Jonas zal het huwelijk voltrekken. Dat vind ik prettiger, dan dat wij ons in de kerk in het publiek moeten begeven."

„Daarin hebt gij groot gelijk, Lord!" antwoordde Raffles.

Daarop sprak hij tot den bruidegom:

„Gij ziet er vandaag uitstekend uit, baron!"

Deze antwoordde met zuurzoet gezicht:

„Vindt gij?"

„Natuurlijk! En dik geworden! Men zou denken, dat gij sinds gisteren een mestkuur hadt ondergaan!"

„Het is waar!" bevestigden eenige der omstanders.

„Gij hebt dikke wangen gekregen!"

„Men zou denken, dat iemand u op handslag iets had beloofd!" vervolgde Raffles ernstig.

De baron werd groen van ergernis.

„Hoe bedoelt gij dat? Ik begrijp u niet."

„Wel, gij hebt heele dikten op uw gezicht. Als gij in uw huwelijk zoo doorgaat, baron, zult gij de meest corpulente man van Londen worden!"

„En gij," siste de baron zoo zacht, dat alleen Raffles het kon hooren, „gij.. gij..."

„Gij! gij!" hoonde Raffles. „Gij stottert, geloof ik Wind u niet op! Dat is niet goed voor een bruidegom!"

De baron herademde.

Tot op dit oogenblik had hij gebeefd en gesidderd, dat zijn vreeselijke tegenstander het huwelijk zou verijdelen.

Als hij eerst zeker was van Helena, dan kon hij beter de plannen van zijn vijand dwarsboomen.

Een beambte opende de vleugeldeuren.

Lord Clixton wierp een blik in de trouwzaal en sprak aarzelend:

„Maar dat is immers mijn vriend Crofton niet!”

„Mr. Crofton is helaas verhinderd,” sprak de ambte. „Mr. Plumpudding, de vertegenwoordiger van den ambtenaar van den burgerlijken stand, zal het huwelijk voltrekken.”

„Jammer,” sprak Clixton, zich met moeite over den drempel sleepend.

Allen traden binnen.

De baron was bleek geworden.

Hij wierp een langen, vragenden blik op Raffles, die met zijn geheele gezicht lachte en hem vriendelijk toeknikte.

„Wat beteekent dat?” dacht de baron. „Crofton verdwenen en een ander in zijn plaats?”

Doch de plechtigheid nam reeds een aanvang. Raffles vestigde zijn blik ernstig op zijn vriend Charly Brand, die alle drie minuten bleef steken.

„Dat is nog een zeer jonge ambtenaar van den Burgerlijken Ständ,” wendde Raffles zich tot den lord, terwijl hij zich tegelijkertijd met de verlegenheid van zijn vriend amuseerde. „Hij is in het openbaar nog wat verlegen.”

Intusschen liep alles op de gewone wijze af. Charly Brand voltrok het huwelijk tusschen de beiden, met al de verhevene woorden, die den ambtenaar van den Burgerlijken Stand zijn voorgeschreven, en de baron verliet met Helena het vertrek, burgerlijk getrouwd, en toch niet getrouwd, want deze akte, door een priyaat persoon opgemaakt, die door de regeering niet was aangesteld, was ook niet geldig.

Men stapte weer in het rijtuig, en het gezelschap reed naar lord Clixton terug.

„Ik zal den geestelijke dadelijk halen!” zei Raffles tot den lord. „Wij zijn iets vroeger met de voltrekking van het huwelijk klaargekomen en het zal allen zeker aangenaam zijn als wij niet behoeven te wachten!”

„Gij maakt waarlijk te veel moeite,” zei de lord. „Maar als gij toch zoo goed wilt zijn... hij woont Victoriastreet 18... dan verzoek ik u om mijn visitekaartje mee te nemen!”

Raffles nam het kaartje aan, gaf het adres aan zijn koetsier en reed weg. Hij kwam op zijn weg voorbij zijn oude woning. Hier liet hij het rijtuig stilhouden, stapte uit en ging de trap op.

Nauwelijks was hij binnengekomen of zijn blikken vielen op een jong mensch, die in een hoekje op de canapé zat; de man zag er ellendig uit.

„Wie zijt gij?” riep Raffles „en waar komt gij van daan?”

„Mijn naam is Fred Fuller”.

„Ha! ik had u reeds vergeten! Maar, mr. Fuller, gij moet u hier toch vreeselijk vervelen!”

„Nu, het gaat nog al, mijnheer!”

„A propos! goed dat ge reeds gekleed zijt! Neem uit mijn garderobe, wat gij nog noodig mocht hebben — ook een anderen hoed en wees morgen vroegtijdig gereed.”

„Waarvoor, mijnheer?”

„Vraagt gij dat nog? Natuurlijk voor uw trouwplechtigheid met lady Helena!”

„Voor — voor — mijn trouwplechtigheid — met — met — maar dat is immers onmogelijk.”

Raffles luisterde reeds niet meer. Hij riep nog:

„Ik zal Charly naar u toezenden, om u een paar broodjes te brengen! Bezwijk niet bij de trouwplechtigheid! Houd moed, jonge vriend! Dan zal alles wel goed gaan!”

Hij had de deur reeds achter zich dicht geworpen en verdween in een ander vertrek.

Door een andere deur verliet hij het huis, gehuld in een langen mantel. Over zijn jas droeg hij de kleding van een arm man; hij sprong in het rijtuig en reed dadelijk naar den geestelijke.

De koetsier zat gedachteloos op den bok. Het was een geluk, dat hij den man niet zag, die uit het rijtuig stapte. Want dit was een gekromd, arm man in versleten kleeven.

Raffles liep vlug het huis binnen en haastig de trap op. Nauwelijks was de deur voor hem geopend, of de geestelijke kwam hem te gemoet, die, met het gezangboek in de hand, juist wilde uitgaan.

„Ha, eerwaarde heer, het is een geluk, dat ik u nog tref! Ik ben de kleermaker, dien ge besteld hebt!”

De geestelijke, een eerbiedwaardige grijsaard, zocht met zijn oogen de huishoudster; maar deze was juist in de keuken bezig.

„Heb ik een kleermaker besteld? Maar daar weet ik niets van!”

„Jawel, eerwaarde heer! De zwarte rok, dien ge gewoonlijk draagt, moet noodig versteld worden. Uw huishoudster heeft mij dit laten weten!”

„Zoo, zoo,” dacht de geestelijke, die altijd verstrooid was. „Als dat zoo is” — en met deze woorden reikte hij den gewaanden kleermaker den rok, waar echter niet het minste aan mankeerde.

Raffles wikkelde dien vlug in den groenen doek, dien hij had meegebracht.

„Ik heb ook nog een boodschap voor u, eerwaarde!”

„Van wien!”

„Van zijn lordschap, dien gij juist van plan waart te bezoeken. Lord Clixton laat u verzoeken om nu niet te komen, want het huwelijk is voorloopig uitgesteld. Hij verzoekt u echter om onmiddellijk naar Scotland Yard te gaan. Gij kent immers mr. Crofton, den ambtenaar van den Burgerlijken Stand?”

„Ja zeker,” antwoordde de geestelijke, terwijl hij de kaart van den lord tusschen zijn vingers draaide.

„Mr. Crofton is onschuldig gevangen genomen. Zonder uitstel moet hij morgen weer in zijn betrekking zijn. Uw getuigenis is daartoe voldoende. Zijn lordschap laat u verzoeken om er dadelijk heen te gaan, ten einde zijn invrijheidstelling te verkrijgen.”

„Als het zoo gesteld is,” antwoordde de geestelijke, „dan ben ik gaarne bereid! Die arme Crofton! Ik zal er dadelijk heengaan!”

„Voorts laat zijn lordschap u verzoeken om morgen om vier uur in de villa van graaf Rockan te komen, om daar het huwelijk van zijn dochter te voltrekken. Men komt namelijk eerst morgen ten huize van dezen vriend bijeen.”

De geestelijke schudde verwonderd het hoofd.

Wat moest dit alles beteekenen? Maar de kleermaker verklaarde, dat hij verder niets wist en ging heen.

Nauwelijks was hij weer in het rijtuig of hij trok andere kleeven aan. De rok van den buitengewoon magere geestelijke stopte hij in den binnenzak van zijn mantel. Hij deed snel de armoedige kleeven uit, schoof ze onder een bank in het rijtuig en zat nu weer als graaf Rockan in zijn coupé.

Een kwartier later trad hij in de helder verlichte zaal van lord Clixton.

Vijf minuten later kwam inspecteur Baxter met Marholm binnen. Zij waren beiden in rok gekleed. Marholm zag er vrij goed uit; maar Baxter, die aan zijn uniform gewend was, maakte een komischen indruk.

Hij had verzuimd de bewijzen van zijn identiteit mee te brengen en werd daarom, evenals Marholm, door den portier teruggewezen.

„Ik heb een belangrijke zending,” zei Baxter.

„Wel ja,” voegde Marholm er aan toe, „wij zijn zendelingen.”

„Houd als het je belijft je mond,” voegde Baxter hem toe.

„Zendelingen van de rechtvaardigheid,” wilde ik zeggen.

„U laat mij toch nooit uitspreken, inspecteur!”

De portier haalde de schouders op.

„Wanneer ge zendelingen zijt, dan verwondert het mij, dat ge zoo onchristelijk met elkander spreekt!”

„Ja, mijn waarde, dat is de gewoonte van de zendelingen!” antwoordde de „vlooi”. „Onze zending komt namelijk van Scotland Yard.”

De portier schrok.

„Dat heb ik wel gedacht! Gij ziet er beiden zoo brutaal uit!”

„Hebt gij dat gehoord, inspecteur? Ik geloof, dat de man dronken is!”

Baxter gaf zijn ondergeschikte hierin gelijk.

„Hij is bepaald dronken!”

„Daarom ziet hij u ook dubbel, inspecteur! Over mij heeft hij heelemaal heen gezien.”

De portier wist niet, wat hij met de beide mannen beginnen moest.

„Ik zal u bij den lord aandienen,” zei hij.

„Niet noodig!” viel Baxter hem in de rede. „Ik ben inspecteur Baxter uit Scotland Yard. Dat moet u genoeg zijn!”

„Wat? En gij wilt bij ons toegelaten worden? Juist heden? Mag ik weten, inspecteur, wien gij bij ons zoekt?”

„Raffles,” zei Baxter kortaf en liep langs den portier naar binnen. De „vlooi” bleef eenige stappen achter, ging voor den portier staan en herhaalde: „Raffles!”

„Maar dien zult u bij ons niet vinden!” riep de portier.

„Wij hebben immers ook niet beweerd, dat wij hem zullen vinden,” antwoordde de „vlooi” kalmjes.

Baxter was vreeselijk opgewonden. Het was niet goed, hem in zulke oogenblikken te plagen, want dan werd hij woedend. Daarom bleef hij dan ook in de vestibule staan.

„Ik wil u één ding raden, Marholm!” riep de inspecteur, „blijf hier rustig en gedraag je vooral fatsoenlijk! Begrepen?”

„Ik begrijp u *niet*, inspecteur, maar ik ben er zeker van, dat Raffles u kan hooren, wanneer hij in den omtrek is. Gij kunt er vast op aan, dat hij op het geluid van uw stem dadelijk hier komt en zich aan u voorstelt!”

Baxter begreep dat; hij bleef dus kalm en ging met Marholm naar de zaal.

De toon, die daar heerschte en het voorname gezelschap brachten hem geheel in de war, hetgeen nog erger werd, doordat aller oogen zich op hem vestigden.

Baxter had den lord dadelijk gevonden, ging naar hem toe, stelde zich voor en deelde hem met korte woorden het doel van zijn komst mede.

Men kan wel denken, dat lord Clixton verbaasd opkeek. Maar als man van de wereld, deed hij het verstandigste, wat hij doen kon; hij stelde namelijk de beide mannen aan zijn gasten voor als graaf Alberstone en baron Jux.

Deze beide namen waren hem door Marholm in het oor gefluisterd.

„Hoe zijt gij toch zoo spoedig op twee zulke goede namen gekomen?” vroeg Baxter hem.

„Ik heb u aangekeken, inspecteur, en toen vond ik ze dadelijk.”

„Hoor eens Marholm, als dit misschien een zinspeling of een belediging zal zijn, dan —”

„Stil, daar is Raffles!”

De aanwezigen zaten met elkaar te praten. Men wachtte op den geestelijke, voordat men met het souper wilde beginnen, dat in de groote eetzaal reeds opgediend was.

Zelfs de „vloer” was geheel verbluft. Van het eerste oogenblik af aan had hij er niet aan kunnen gelooven, dat Raffles de brutaliteit zou hebben, om op een bruijloft te verschijnen.

Nu kwam hij zelfs zonder masker; geheel zooals hij was; zooals men honderden malen zijn fotografie in de couranten had gezien!

„Nee, dat was zelfs voor de „vloer” iets om zich over te verwonderen!

„Hebt u hem aangekeken, inspecteur? Is dat niet het toppunt van brutaliteit?”

„Ja, dat is het,” fluisterde de inspecteur.

„Hoe kan Raffles zoo dom zijn, zich zoo maar in handen van de politie te leveren?”

„Ik kan er geen verklaring voor vinden,” zei Baxter.

„Er is slechts één ding mogelijk, inspecteur!”

„Wat dan?”

„Hij houdt ons voor zoo vreeselijk dom, dat hij het de moeite niet meer waard acht ons om den tuin te leiden.”

„Wij zullen hem het tegendeel bewijzen!”

Intusschen was graaf van Rockan van alle kanten met veel eer en hartelijkheid ontvangen. Hij maakte een diepe buiging voor de jonge bruid, wier bleek geelaat allen opviel. Slechts eenige keeren scheen het, alsof zij uit den droom ontwaakte; zij keek dan plotseling met verschrikte oogen om zich heen, om dadelijk

daarna weer geheel en al gedachtenloos te worden.

„Dat is geen goed verschijnsel,” zei de lord tot den graaf, die hem daarop opmerkzaam had gemaakt.

„Gij zijt een barbaar!” antwoordde Raffles.

De lord keek hem toornig aan.

„Hoe meent u dat?”

„Denkt u dan, dat het de plicht van een vader is, zijn kind te verkwanselen?”

„Wat, graaf, wat veroorlooft ge u daar?”

„Ik zeg de waarheid, lord!”

Eenige heeren waren naderbij gekomen, waaronder zich ook Baxter en de „vloer” bevonden.

„Wij mogen hem geen oogenblik uit het oog verliezen,” zei de inspecteur.

„Zeer juist!” gaf de „vloer” ten antwoord. „Hij is in staat om zich plotseling in lucht te veranderen!”

„Spreek toch geen onzin, Marholm!”

De lord was met moeite van zijn stoel opgestaan. Was het gewetenswroeging, die hem weerhield, de opmerkingen van den graaf met dezelfde munt te betalen?

Alsof hij zich wilde verontschuldigen, zeide hij:

„Ik weet, wat u bedoelt, graaf. Ik vermoed, dat u er van gehoord hebt, dat mijn kind eerst met een zekeren Fuller zou trouwen.”

„En waarom hebt u haar niet aan dezen man gegeven, lord?”

„Hoe? U vraagt? Lady Clixton en Fred Fuller — begrijpt u dan niet? De man heet heel eenvoudig Fred Fuller! Een man, wiens vader een katoenspinnerij of iets dergelijks gehad heeft!”

Raffles knikte.

„Dat komt goed uit! De man stond in een kwaden reuk, omdat hij gewerkt heeft!”

De lord keek Raffles wezenloos aan.

„Wat wilt ge toch met dat alles zeggen?”

„Als gij het dan bepaald weten wilt, lord: ik wil er mee zeggen, dat ik het schande vind, dat de voorname lui er trotsch op zijn, het geluk hunner kinderen, voordat zij in het huwelijk treden, te vernietigen; ze prijs geven aan misdadigers; — van den dommen trots en van de zelfverheffing dezer lieden wil ik niet eens spreken!”

De hofmeester verzocht op dit oogenblik het gezelschap aan tafel te komen.

„De geestelijke is zeker opgehouden,” zei hij.

„Wij moeten de kerkelijke voltrekking van het huwelijk een uur uitstellen!”

Hoofdschuddend keek de lord Raffles na. Zoo iets had men hem nog nooit gezegd!

Marholm wreef zich in de handen.

„Hebt u dat gehoord, inspecteur?”

„Dat is een flinke kerel! Die heeft het hem goed gezegd!”

„Zijn brutaliteit is zoo groot, als de hoogste torenspits van Londen!” gaf Baxter ten antwoord.

Men ging aan tafel. Men had Raffles een plaats in de nabijheid van den baron aangewezen.

Minsterhall zat rechts van den lord, die president van de tafel was. Links van haar vader zat Helena, naast haar Raffles en naast dezen Baxter. Het bleek dat de lord wenschte, dat de graaf tegenover den inspecteur even openhartig zou zijn als jegens hem. Aan de mogelijkheid, dat hij Raffles, den beroemden Onbekende, bij zich in huis had, dacht hij volstrekt niet.

„Maar wanneer zullen wij hem gevangen nemen?” vroeg de „vloot” zachtjes.

„Wacht nog even! Dat zullen wij zoo stil mogelijk doen.”

Op dit oogenblik wendde Raffles zich voor de eerste maal tot Baxter.

„Welnu, mijn waarde Baxter, hoe gaat het u toch? Men hoort heelemaal niets van u!”

„Je zult dadelijk wel iets te hooren krijgen, Raffles! wees maar gerust!”

„Marholm is ook bij u! Dat doet mij genoeg! Kan ik u dienen, inspecteur?” en hij hield hem een schotel met gebak voor.

Intusschen werd er champagne geschonken.

„Verontschuldig mij, inspecteur!” ik moet mij met mijn buurdame onderhouden.

Baxter was woedend wegens den ironischen toon, waarop Baxter hem behandelde, niettegenstaande hij hem reeds in zijn macht had. Hij behoefde immers slechts zijn rechterhand uit te steken en te zeggen:

„In naam der wet” — maar hij wilde nog wachten. Hij wilde zijn overwinning zoo volkomen mogelijk maken.

De baron was opgestaan en keek over den schouder van zijn bruid.

„Is de champagne niet te koud voor je, mijn kind?”

Je moet je gezondheid in acht nemen” — en hij tilde haar glas omhoog, maar zette het een oogenblik daarna weer neer.

„Het gaat nogal. Drink Helena, dat verdrijft de mismoedigheid!”

Terwijl Minsterhall naar zijn plaats terugkeerde, zei Raffles plotseling tot den inspecteur:

„Er is iets onder de tafel gevallen!”

Marholm en Baxter keken. De jonge bruid zat als wezenloos aan tafel. Zij bemerkte het niet, dat Raffles bliksemsnel haar glas ruilde met dat van den inspecteur. Toen Minsterhall weer ging zitten was dat reeds gebeurd.

Niemand had het bemerkt.

Baxter keek weer op:

„Wat ligt er dan onder de tafel?”

„Een goed idee, inspecteur!”

„Spreek toch duidelijker!” zuchtte Baxter, die reeds begon te vermoeden dat men hem weder misleidde.

„Gij moest dat idee toch kennen, inspecteur! gij hebt dat zelf onder de tafel laten vallen!”

„Als ge u veroorlooft om met mij te spotten, dan neem ik u dadelijk gevangen — denk maar niet, dat ik u dezen keer laat ontsnappen, Raffles! Nu of nooit!”

„Dan nooit!” gaf Raffles ten antwoord.

Woedend dronk Baxter het glas champagne leeg.

„Wel bekomme het u, inspecteur.

„Zwijg maar! ik weet heel goed dat gij gaarne zoudt gezien hebben, dat ik vergif dronk!”

„Waarom maakt ge u zoo driftig, inspecteur!” sprak Marholm.

„Ik heb genoeg van je!” stamelde Baxter, terwijl hij met moeite opstond.

Zijn oogen werden klein en hij sprak stamelend. Marholm keek verwonderd naar zijn chef. Wat mankeerde die toch?

„Inspecteur, gij heb te veel gedronken!” fluisterde hij hem in het oor.

Baxter moest nog wat geduld hebben, want de lord bracht juist een toast uit op het bruidspaar.

Nu kwam Minsterhall aan het woord, doch hij was zeer kort.

„In naam van” — stamelde Baxter, „van — van —

„Den keizer van China!” riep Raffles, en stond op. Intusschen werd het gelaat van Baxter steeds rooder. De paar druppels van het verdoovingsmiddel, die de baron in het glas zijner bruid had gegoten, begonnen op den inspecteur te werken.

„Dames en heeren!” begon Raffles, terwijl hij zijn glas ophief, „als gast moest ik nu eindelijk een toast uitspreken en drinken op het welzijn van bruid en bruidegom. Maar dat is mij helaas onmogelijk. Ziet dit jonge, mooie meisje aan, op wier gelaat voor eenige

weken nog de glans der jeugd lag. Heden zwijgt zij. Het verdriet ligt reeds op haar gelaat, haar oogen spreken van treurige uren. En waarom? Omdat lord Clixton, de man die brave menschen veracht en zich door schurken aangetrokken gevoelt, haar aan zulk een bandiet, dief en giftmenger overgegeven heeft!"

Hij zweeg!

Het was voldoende.

Eenigen hadden misschien gedacht, dat er na deze woorden een vreeslijk alarm zou ontstaan; maar neen! het scheen dat ieders mond gesnoerd was.

De verbazing en de verrassing waren zóó groot, dat zelfs de baron geen woord zeggen kon.

Raffles keek nu naar links, naar den inspecteur en zei:

„Heb ik gelijk, inspecteur Baxter van Scotland-Yard?"

Aller blikken wendden zich thans naar den aangesprokene.

„Ja, gij hebt gelijk!" zeide deze.

De „vloot" stootte hem aan, doch het was reeds te laat.

Eindelijk had Minsterhall tegenwoordigheid van geest genoeg om te zeggen:

„Wanneer al deze gemeene beschuldigingen mij gelden, dan wil ik u daarop antwoorden, wie gij zijt!"

„Dat is niet meer noodig," antwoordde Raffles met een schalkschen lach. „De aanwezigen zullen u toch niet meer gelooven, want de voorname lieden die hier aanwezig zijn, stellen zeker toch geen vertrouwen in Raffles." En terwijl hij zich tot de aanwezigen wendde, riep hij met dreigende stem:

„Hier is Raffles! Inspecteur Baxter, neem hem gevangen!"

„Dadelijk!" schreeuwde Baxter.

Ieder, die kalm gebleven was, kon wel merken, dat de inspecteur geen meester meer over zich zelf was. Hij hield zich er van overtuigd, dat hij hier aanwezig was met het doel om Raffles gevangen te nemen, en volgde het bevel van den vreemdeling op.

Ook Minsterhall was woedend geworden. Hij sprong op de tafel, liep glazen en schotels omver en sprong op Raffles toe. Deze was hierop voorbereid, stootte hem

van zich af, zoodat hij tegen den inspecteur aanviel.

„Daar hebt gij hem!"

De „vloot" wilde protesteeren, doch de baron liet hem daarvoor geen tijd.

Razend van woede sloeg hij Marholm in het gezicht, en de ondergeschikte van den inspecteur had de handen vol om den man in bedwang te houden.

Baxter werd vreeslijk boos, toen de vermoedelijke Raffles zich zoo dapper verweerde.

„Marholm!" riep hij, „de gummistok!" — In de feestzaal ging het toe als op een slagveld. De dames waren weggevlucht. De meeste heeren volgden; anderen probeerden om Baxter behulpzaam te zijn. Slechts eenigen hielpen Minsterhall bevrijden.

Wanneer de „vloot" niet tusschenbeide was getreden, dan zou de man misschien nog ontkomen zijn, waarop Marholm den inspecteur toevoegde:

„Maar, mr. Baxter, wat hebben wij nu eindelijk bereikt? Wat zullen wij met dezen man doen, want Raffles is het niet!"

Dat was te veel voor Baxter. Maanden lang was de naam Raffles hem een doorn in het oog, en sedert weken was het deze man, die hem bijna tot wanhoop bracht. En nu, terwijl hij meende, dat zijn wenschen zouden vervuld worden, beweerde de „vloot", dat het Raffles niet was!

In vreeslijke woede ontstoken, gaf Baxter Marholm zulk een slag, dat hem hooren en zien verging.

„Zoo! dat was ik je reeds lang schuldig!"

„Waag het nu nog eens om te zeggen, dat deze man Raffles niet is!"

Marholm keek vóór zich.

„Dat zal je spoedig genoeg zien, schaapskop!" dacht hij bij zich zelve, en zei luidkeels:

„Neen, inspecteur, u hebt gelijk! Deze man is Raffles, zoo waar als gij de verstandigste en aardigste inspecteur van politie te Londen zijt!"

Baxter gaf hem de hand.

„Eindelijk begrijpt ge mij! En nu spoedig een rijtuig!"

Den gevangene werden de boeien aangelegd en daarna transporteerden de beide mannen hem snel naar Scotland Yard.

VIJFDE HOOFDSTUK.

De geestelijke.

De gasten van lord Clixton liepen als schapen door elkander. De hofmeester snelde van den een na den ander om hen gerust te stellen. Lord Clixton toonde voor den eersten keer dat hij een flink mensch was.

„Ik verzoek u, dames en neeren, om mij nu niet te verlaten. Dit schandaal mag niet verder bekend worden. Dit zou mij niet alleen benadeelen, maar ook al de overige aristocraten van Londen. Er heeft hier een vergissing plaats gehad, die morgen reeds zal opgehelderd zijn! Wij hebben dat alleen te danken aan den ellendigen graaf, die zich bij mij ingedrongen heeft.”

Langzaam kwamen de gasten, met bleeke gezichten, in de eetzaal terug. Men zocht den graaf.

Lady Helena, die langzamerhand weer tot bezinning kwam, maar nog niets begreep van hetgeen er voorgevallen was, zat stil en ernstig op haar plaats.

De graaf was verdwenen. Inderdaad was Raffles, toen hij den baron in veiligheid zag, heengegaan.

Aan den hoek der straat woonde een kapper. Hij ging daar naar binnen en tot zijn geluk was daar niemand aanwezig.

„Waarde vriend, ik heb een masker noodig. Hebt ge een korten, witten baard?”

„Zeker, mijnheer! Neem plaats!”

„Ik heb haast, laat maar eens kijken!”

De kapper haalde een witten baard, dien Raffles zoo terecht knipte als de geestelijke Jonas die droeg. Hij kleefde haar aan zijn kin vast, liet zich een witte pruik geven, deed zijn pels weer aan en wilde vertrekken. Maar bij de deur keerde hij nog eens om.

„Hoor eens, mijnheer! Daar zijn tien pond sterling! Het is maar een grap, maar je mond houden!”

De kapper boog tot aan den grond. Zulk een rijke klant krijgt men niet iederen dag!

Op de trap van het paleis van lord Clixton kleedde Raffles zich vlug. Hij trok de rok van den geestelijke aan, die nog steeds in zijn pels had gezeten, verborg zijn pels onder de trap en begaf zich daarna spoedig

naar de groote feestzaal. Boven gekomen, ontdekte hem den hofmeester.

„O! mijnheer de geestelijke!” riep hij luid. „Wees hartelijk welkom!”

„Gegroet, mijn zoon!” zei Raffles tot den hofmeester en trad binnen. De lord snelde hem met uitgestrekte armen te gemoet:

„Eindelijk bent u daar! U kunt niet begrijpen hoe wij op u gewacht hebben!”

„Wij zullen dadelijk met de plechtigheid beginnen!” zei Raffles.

De lord vroeg daarop: „Hoe bedoelt u dat, eerwaarde heer?”

„Ik dacht, dat ik het jonge paar hier dadelijk trouwen zou!”

De lord keek verlegen om zich heen en wierp een blik op zijn gasten, die zich reeds gereed gemaakt hadden om te vertrekken.

„De bruidegom is helaas ongesteld geworden, eerwaarde!”

„Zoo? Dat is erg genoeg! Mag ik uw lordschap om een kleine versnapering vragen? Ik ben zoo warm!”

„Vergeef mij mijn nalatigheid, eerwaarde!”

„Ik verzoek u om plaats te nemen!”

De geestelijke liet zich een glas inschenken, nam daaruit een kleinen teug, zette het glas weer neer en zei:

„Br! de champagne is vergiftigd met cyankali, uwe lordschap!”

Uit aller monden hoorde men een kreet van verbazing.

„Een dokter! waar is een dokter!” schreeuwden allen door elkander.

Binnen weinige oogenblikken was de zaal ledig en waren alle gasten het huis ontvlucht.

Nauwelijks was Raffles alleen, of hij ledigde de vier glazen na elkander.

Eindelijk trad de lord binnen, gesteund door zijn hofmeester.

Hij weende. Waarlijk, de trotsche lord Clixton

weende. En nu vloog Helena plotseling naar haar vader toe en riep:

„Vader! Lieve vader! Nu kan ik voor het eerst weer geregeld denken! Het is mij als ware ik opnieuw geboren!”

De geestelijke legde zijn hand op het hoofd van het jonge meisje en zei:

„God behoede u, mijn dochter! Ik vrees in dit huis voor het ergste!”

Bevend pakte de lord hem bij den arm en vroeg:

„Denkt ge dan waarlijk, eerwaarde heer, dat men een aanslag wil doen op mij of mijn kind?”

„Ja! er schijnt een vloek op dit huis te rusten, een vloek, waarvan ik de oorzaak nog niet kan uitvinden, maar breng uw onschuldige dochter in veiligheid! Hier onder uw dak schijnt zij het offer te zullen worden van vreeselijke plannen!”

„Maar waarheen? Waarheen?”

De aangesprokene richtte zich op, schudde zijn zil-verwitte haren, draaide zijn blikken hemelwaarts, precies zooals de predikant gewend was te doen en sprak op zalvenden toon:

„Laat uw dochter bij mij komen! Ik zal over haar waken!”

De lord greep zijn beide handen:

„Ja! in uw huis zal zij veilig zijn! Mijn gedachten zijn op dit oogenblik eenigszins in de war! Ik ben nu niet in staat om behoorlijk na te denken over wat er gebeurd is! Neem Helena mee, eerwaarde, ik verzoek u daarom!”

„Dat is goed, lord Clixton. Maar een kleine berisping moet mij van het hart! Gij zijt te trotsch geweest, lord! Hoogmoed komt voor den val!”

En beschermend breidde hij zijn armen over het jonge meisje uit, wie door den hofmeester een kostbare mantel werd omgehangen.

„Volg mij mijn dochter!”

„Ik zal u begeleiden!” riep de huishoudster. Maar de geestelijke schudde het hoofd:

„Waar denkt u aan? In mijn huis is geen plaats voor twee vrouwen!”

Hij verliet het paleis met Helena. Beneden gekomen, stapten zij in het rijtuig, dat reeds op hen wachtte en reden weg. Een half uur later bevond de jonge lady zich in een weelderig ingericht vertrek, dat wel is waar voor een heer was ingericht, doch waarin niets ontbrak.

Zij trachtte den geestelijke de hand te kussen.

„Ik weet niet wat er gebeurd is, eerwaarde! Het is mij, alsof ik gedroomd heb! Ik weet echter, dat

het iets vreeselijks is. — O, waar is Fred? Waar is Fred Fuller? Ik heb niet opgehouden, hem lief te hebben!”

„Dat strekt u tot eer, lady”, antwoordde een vreemde stem.

Lady Clixton keerde zich om, doch zag niemand. Maar toen zij eenige oogenblikken later weer naar den geestelijke keek, stond er een elegante jonge man voor haar. Deze zette het lorgnet op, boog en zei:

„Vrees niets, lady! U bent hier veilig! Mijn naam is Raffles!”

In weerwil van deze nieuwe opwinding bleef het jonge meisje toch kalm. Het werkte weldadig op haar gestel, want zij kreeg nu ten minste geen vergif meer; zij wilde spreken, maar Raffles liet haar niet aan het woord komen, maar wees haar naar de kanna-pee, terwijl hij zelf op een stoel plaats nam.

„Laat ik u eerst vertellen, lady, daarna kunt u oordeelen.”

Toen hij zijn verhaal geëindigd had, stond zij op, ging naar hem toe, nam zijn beide handen en zei:

„Lord Lister, of mr. Raffles, of hoe u ook heeten moogt — u bent een edel mensch.”

Hij lachte.

„Niet allen denken zoo over mij, lady! Goeden nacht —”

Charly Brand wachtte in zijn bureau en Raffles gaf hem eenige wenken over een en ander, opdat hij de lady volgens haar stand zou kunnen behandelen; maar deze verlangde slechts een kop thee, en verzocht daarna alleen te mogen blijven

„Je hebt goed gespeeld, Charly,” zei Raffles.

„Nee, jij hebt dat gedaan!” riep zijn vriend, die de geschiedenis reeds gedeeltelijk wist. „De list was uitmuntend! Het is maar jammer, dat zij ons bijna een half miljoen kost!”

„Hoe bedoel je dat, mijn jongen?”

„Ach waarom heb je het mooie collier weggegeven? Baxter heeft het waarlijk niet verdiend!”

„Het collier?” Raffles lachte. „Maar dat haal ik immers terug!”

Het was inmiddels middernacht geworden. Raffles hulde zich in een donkeren mantel en verliet zijn huis, nadat hij Charly had opgedragen om er voor te zorgen dat Fred Fuller des morgens vroegtijdig aanwezig zou zijn.

Hij zelf ging naar het paleis van justitie. Het was stil in de straten. Toen hij ongeveer een half uur op en neer geloopt had en een venster had gevonden waardoor hij naar binnen kon klimmen, nam hij een stuk

papier in zijn hand ter grootte van het venster, beplakte het met zeep, drukte het venster in en verdween daarna.....

Den volgenden dag des morgens om negen uur begonnen de terechtzittingen. De rechter van instructie Smithson was sinds vier weken met verlof en zou eerst over drie weken terugkomen, want hij bevond zich in een sanatorium.

Daarom was de bediende niet weinig verwonderd, toen hij des morgens den rechter van instructie, in zijn ambtsgewaad, voor het schrijfbureau zag zitten.

„Hoe? bent u reeds teruggekeerd, mijnheer de rechter?”

Deze hief zijn hoofd op. Het was een geheel ander persoon.

„Ik ben de plaatsvervanger!” antwoordde hij den bediende. „Ik ben door den Minister gezonden om hier orde en regel te brengen, verstaat gij dat? Het gaat hier toe als bij de wilden!

Telephoneer even naar Scotland Yard! Inspecteur Baxter moet hierkomen! En geef mij de processen-verbaal van de misdaden die plaats hadden!”

Zulk een arrogante rechter van instructie was er sedert jaren in het paleis van justitie niet geweest. De bediende, die gewoonlijk om dezen tijd van den dag ontbeet, vergat dat heden.

Hij ging dadelijk heen.

„Dat kan mooi worden,” fluisterde hij bij zich zelve, „die heeft haar op de kiezen.”

Baxter verzegelde juist in zijn werkkamer voor den zeven-en-twintigsten keer het paarden collier om het naar het paleis van justitie te brengen en af te leveren.

Des nachts had zich zevenmaal een geestelijke aangemeld, die voor den gevangene getuigenis wilde afleggen. Baxter had hem met voorkomendheid ontvangen. Hij was trouwens in een zeer goede luim, want Raffles zat immers achter slot en grendel.

„Luister eens Marholm,” riep hij.

Van de straat hoorde men het geschreeuw der courantenjongens:

Extra tijding!

De heldendaad van inspecteur Baxter! Raffles is gevangen! Heeft met handen en voeten tegenstand geboden! Hij is gevangen genomen op de bruiloft ten huize van een lord! De meest opzienbarende gebeurtenis in Londen!

„Dat klonk als muziek!”

„Maar als ketelmuziek!” antwoordde de „vloer”.

Intusschen was de geestelijke verschenen.

„Ah, zoo! Ik had u reeds vergeten, eerwaarde! vergeef mij!” zei Baxter en stak het collier bij zich.

„Waarmede kan ik u dienen?”

De geestelijke begon nu voor den gevangene Crofton te spreken. Aan Baxter werd het intusschen groen en geel voor de oogen. Hij liet den dief halen en de geestelijke verklaarde nu met een heiligen eed, dat deze man nu Crofton was, koninklijk ambtenaar van den Burgerlijken Stand.

De „vloer” lachte. Baxter verschoot van kleur.

Geen twijfel, het bleek steeds meer en meer, dat deze man inderdaad de ambtenaar van den Burgerlijken Stand en geen dief was! Crofton vertelde, hoe het mogelijk was dat men hem als misdadiger had gearresteerd!

„Dat was het werk van Raffles!” schreeuwde Baxter.

„Mr. Crofton,” zei hij, „ik wil u iets vertellen! U bent het offer geworden van een rechterlijke dwaling. Maar hij, die de oorzaak dezer dwaling is, bevindt zich in onze handen, wees daarmede voorloopig tevreden en ik geef u onmiddellijk uw vrijheid terug!”

Baxter speelde komedie. Hij wist wel, dat deze geschiedenis hem in een bespottelijk daglicht zou stellen, maar daarvoor was hij onverschillig! Raffles zat immers in de gevangenis!

„Kent ge den geestelijke?” vroeg hij Crofton. Deze vreesde dat men hem zijn vrijheid weer zou ontnemen en zei:

„Ja! de geestelijke is mijn vriend!”

„Dan zijt gij vrij! Marholm, breng Raffles hier.”

Baxter zette zich in postuur. De „vloer” draaide zich bij de deur nog eens om en dacht:

„Ach, ach, ik zou hem nu gaarne eens willen fotografeeren!”

Daarna gaf hij den dienstdoenden agent bevel om den gevangene te halen.

„Maar dat is Raffles niet. Wij hebben den verkeerde gearresteerd.”

„Ja,” zei de baron, „ziet ge nu wel dat ik Raffles niet ben.”

Baxter stond als wezenloos en wachtte het oogenblik af, waarop hij zich zou kunnen verontschuldigen.

Op dit oogenblik hoorde men de telefoon. De „vloer” ging luisteren.

„Goed, mijnheer de rechter! Jawel! Wij komen dadelijk! Brengt het collier mee.... goed.... den dief....

hoe... dat is niet de rechte, mijnheer de rechter! Wat? Een ezel?... de dief?... O zoo!... mijnheer de inspecteur! Goed! Jawel, mijnheer de rechter! De inspecteur zal dadelijk komen! Wien moet hij meebrengen? Raffles? Het is Raffles niet, mijnheer de rechter! Hoe... hetzelfde?... Goed! Inspecteur Baxter zal Raffles meebrengen! Heel goed! Dadelijk!"

De geestelijke en Crofton waren gedurende dit gesprek verdwenen.

„Wilt ge mij de boeien niet afnemen en mij vrij laten!" riep de baron.

„Dadelijk!" riep Baxter onderdanig en wilde den baron bevrijden. Doch de „vloot" trad tusschen beiden en hief zijn hand op.

„Stoor mij toch niet," riep Baxter.

„De rechter Smithson heeft een plaatsvervanger gestuurd. Die heeft haar op zijn kiezen, inspecteur! Hij wenscht Raffles te zien!"

„En ik ben Raffles toch niet!" schreeuwde Minsterhall.

„Dat kan den rechter niet schelen," ging de „vloot" voort, „gij moet in elk geval nog een verhoor ondergaan!"

Baxter was half dood op zijn stoel neergevallen.

„Maar Marholm, wat moeten wij nu beginnen?"

„Moet ik dat zeggen, inspecteur?"

„Ja, spreek jij maar!"

„Wij komen een hoedenwinkel voorbij!"

„En?"

„En koopen een grooten cylinderhoed."

„Een cylinder?"

„Voor u, inspecteur! Want de helm pas niet meer voor u!"

De „vloot" ging weg. De inspecteur begon nu zijn woede te koelen op den valschen Raffles.

„Ik heb berekend, dat gij mij in handen moest vallen! Gij zijt strafbaar! Gij hebt u tegen de staatswetten verzet! Het kan mij weinig schelen, dat gij baron zijt. Ik ontzeg u het recht om tegen te spreken! Marsch, naar den rechter van instructie."

Deze ambtenaar zat achter zijn tafel en wel zoo, dat men slechts zijn neus en oogen kon zien. Het voorhoofd was onder de baret verborgen; zijn kin en mond verdwenen achter zijn hand waarmede hij het hoofd steunde.

„Wat is hij nog jong!" fluisterde de „vloot".

„Gij zijt dus inspecteur Baxter?" vroeg de rechter van instructie. Zijn woorden klonken eenigszins vreemd, want hij hield steeds de hand voor zijn mond.

„Zijt gij inspecteur Baxter?" herhaalde hij. „Gij zijt de man, die er voor zorgt dat de inwoners van Londen het lachen niet verleeren!"

„Mijnheer de rechter van instructie", begon de inspecteur, „gij kunt u er geen begrip van vormen hoe moeilijk ons ambt is! Wat mij betreft, ik ben het offer..."

„Daarop wil ik u antwoorden, dat men gewoonlijk alleen kalveren en schapen offert! Breng den beschuldigde hier!"

De baron kwam binnen.

„U bent dus Raffles!" schreeuwde hem de rechter van instructie toe.

„Met uw verlof, heer rechter, dit is een eerbiedwaardig mensch, baron van Minsterhall, die bij vergissing gearresteerd werd!"

De rechter van instructie lachte zoo, dat de stof uit de akten vloog:

„Wat? U arresteerde Raffles, en dan is het niet eens Raffles? De duivel moge u halen! Weet ge, wat ge zijt?"

Plotseling kwam een idee bij Baxter op: als hij den rechter vertelde wat er gisteren was voorgevallen, dan was hij er zeker van op vrije voeten gesteld te worden. Want dat men Raffles naast zich had zitten en den verkeerde had gevangen genomen, dat zou toch te gek zijn.

„De zaak heeft zich namelijk aldus toegedragen: Ik vond een collier, ja, dien vond ik... — een collier ter waarde van een half millioen... dien vond ik, mijnheer de rechter... ik heb den collier gevonden..."

„Wel, hebt ge dat dan nu eindelijk gevonden?"

„En met dit collier bracht ik den heer in verband... een zuivere persoonsverwisseling, mijnheer de rechter, zooals het bij de justitie dikwijls voorkomt."

„Dat strekt eenigszins te uwer verontschuldiging; Geef het collier eens hier!"

Baxter overhandigde het goed verzegelde pakket aan den rechter.

„Is dan de baron de dief?"

Baxter geraakte opnieuw in de war.

„Dat durf ik niet beweren", zei hij.

Intusschen was de „vloot" steeds nader bij de tafel gekomen. Hij keek en keek! Maar dat was niet mogelijk! Deze stem... de neus... zou Raffles... neen! de „vloot" schrok, dat kon toch niet mogelijk zijn!

Maar nu gebeurde er iets, wat het vermoeden van de „vloot" bevestigde. De baron had het stilzwijgen bewaard; maar hij hield zijn oogen onafgebroken op

den rechter gevestigd. Hij herkende de hand die hij eergisteren zoo liefelijk op zijn wang had gevoeld! die hand had hij toen nauwkeurig bekeken. Dat was de ring... en plotseling richtte hij zich op en brulde:

„Baxter, inspecteur, man, ziet ge dan niet, dat dit Raffles is” en de „vloer” zei heel flegmatick: „ja, het is Raffles!”

Baxter had sedert twee dagen vreeselijke dingen beleefd. Daarom had hij zich voorgenomen alles blauw blauw te laten. Hij zweeg...

Op eens stond de rechter van instructie op... Baxter wiesch zich de oogen uit... ja, het was Raffles! Maar het was ook tevens de rechter van instructie.

Het draaide Baxter voor zijn oogen. De rechter Raffles bleef echter zoo kalm als iemand, die een goed geweten heeft. Hij wendde zich tot de „vloer” en zei:

„Hoor eens waarde Marholm, voor zooverre ik thans heb kunnen nagaan, hebt ge u steeds als een verstandig man gedragen! Gij zijt in elk geval honderdmaal verstandiger dan inspecteur Baxter!

Moet ik nu vermoeden dat ge geworden zijt zooals hij is?”

De „vloer” liet zich niet van zijn stuk brengen! Hij kende er Raffles genoeg voor om te veronderstellen dat deze niets onmogelijk was. Hij antwoordde daarom:

„Mijnheer de rechter, ik gevoel mij er zeer vereerd door, dat u mij verstandiger acht dan den inspecteur. Ik verzoek u om mij daarvan een schriftelijke verklaring te geven.”

„En ik!” brulde de baron, „ik ben nog niet krankzinnig geworden! Politie! politie!”

De agenten snelden toe.

Een van hen opende de deur:

„Mijnheer de rechter, hebt u mij noodig?”

Rechter Raffles nam de lijst der misdadigers ter

hand, wees naar een fotografie, die op den baron geleek en zei:

„Baxter, kijk dat portret eens aan! Ziet ge, dat het precies dezelfde is? Welnu, daaronder staat:

Dief van beroep, en inbreker.

Breng hem dus weg, naar een veilige plaats!”

De agenten kwamen binnen en sleepten den baron weg. De „vloer” volgde hen.

„Mijnheer de rechter, het was dus in elk geval een misdadiger. Was het Raffles nu, of heb ik den verkeer de gepakt?”

De rechter antwoordde: „Kijk mij eens aan, inspecteur!”

Baxter deed dit en dacht bij zich zelf:

Als ik heden nog zoo gek was als gisteren, dan zou ik dezen rechter voor Raffles houden!

„Gij hebt bepaald den verkeerde gevangen genomen”, zei de rechter van instructie. „Want u moet weten dat ik — Raffles ben!”

De rechter pakte zijn stukken bijeen, ging met een opgeheven hoofd langs de agenten en verdween uit het paleis van justitie.

Baxter huppelde als een krekkel door de gangen.

De „vloer” kwam binnen. Agenten snelden toe, om Baxter, die onwel geworden was, bijstand te verleenen. Maar hij kwam reeds weer tot zich zelf.

„Waarde inspecteur,” riep de „vloer”, ik dacht, dat gij sterven ging.”

Plotseling echter stond Baxter op en schreeuwde:

„Marholm... Marholm... om Gods wil... het collier! man, het collier... het collier!”

De „vloer” trok een onnoozel gezicht en antwoordde: „Dat is in veiligheid, inspecteur! De rechter van instructie heeft het in bewaring gehouden.”

Als vernietigd zonk inspecteur Baxter op zijn stoel neer.

ZESDE HOOFDSTUK.

Raffles laat groeten.

Raffles kwam des morgens om elf uur thuis.

Charly Brand verwachtte hem reeds met verlangen.

„Waar zijt ge toch zoo lang geweest?”

„Ik heb het collier gehaald! Zie hier!”

„Is Fred Fuller hier?”

„Ja!”

„Waar?”

„Hij ligt in de armen van de lady.”

„Daar is nu geen tijd voor! Zorg voor een paar bloemen en voor een rijtuig! Meld vooral ook direct aan

den ambtenaar van den Burgerlijken Stand, dat hij een huwelijk moet voltrekken. De papieren zijn in orde!"

Charly vertrok om voor alles te zorgen. Intusschen kwam Raffles bij het gelukkige paar. De lady was weer volkomen meesteres over haar gedachten. Zij begreep nu alles en prees de handeling van Raffles.

"Gij zijt het die mij gelukkig heeft gemaakt!" riep zij hem toe. Fred Fuller greep zijn beide handen.

"Hoe zullen wij u danken!"

"Ik verlang geen dank, mr. Fuller! Dat is ook in het geheel niet noodig!

Ik amuseer mij koninklijk met de zaak!"

Het rijtuig kwam voor.

Een half uur later bevonden Fred Fuller en lady Clixton zich op het bureau van den Burgerlijken Stand.

Als getuigen fungeerden Raffles en Charly Brand.

Crofton was weder in functie. Dadelijk nadat hij in zijn bureau kwam, vond hij een brief van den lord-Mayor van Londen. Hij droeg zijn secretaris op, hem dien voor te lezen. De inhoud had hem zeer neerslachtig gemaakt.

In den brief had de lord-mayor den zwierbol behoorlijk zijn meening gezegd, zooals die nog nooit aan Crofton gezegd was.

Hij begreep, dat huichelarij en bedrog toch niet de goede middelen waren om zich bij de menschen bemind te maken.

Intusschen waren zijn gedachten voortdurend bij den Lord-Mayor, bij de mooie Amerikaansche, die hem de blauwe oogen had bezorgd, overal, behalve bij zijn werk.

Hij hoorde maar half, toen de beambte lady Clixton en Fred Fuller afriep.

Hij voltrok eenvoudig weg de plechtigheid.

De beide jonggehewden omhelsden elkaar.

"Eindelijk, Fred!"

"Helena, mijn lieve, lieve Helena!"

De ambtenaar van den burgerlijken stand keek verbaasd op, die stem kwam hem bekend voor.

Het jonggehewde paar verliet het vertrek, om naar de woning van Raffles terug te rijden, waar de predikant al wachtte om het huwelijk kerkelijk in te zegenen.

Toen zij reeds buiten waren, zetten Charly Brand en Raffles hun namen onder het document.

"Charly Brand!" las de beambte, die het boek vasthield, op luiden toon, en daarop:

"John C. Raffles!"

Crofton spitste de ooren als een paard, dat een onverwacht geluid heeft vernomen.

De beambte keek den getuige als wezenloos aan.

"Gij hebt het immers gelezen," lachte Raffles, "John C. Raffles, wat is daar voor bijzonders aan? Ik ben Raffles. Nu ja, gij hebt mij immers reeds dikwijls genoeg afgebeeld gezien.

Is dat zoo vreemd? Tot weerziens mr. Crofton! Ik hoop, dat gij mij uitnodigt op uw bruiloft."

Weg was hij.

Crofton hief zijn beide armen ten hemel en schreeuwde:

"Dat is te veel! Dat is te veel! Verlos ons van *dat* kwaad!"

Daarop snelde hij naar de telefoon.

"Scotland Yard! Inspecteur Baxter! Baxter daar?... Hier ambtenaar van den burgerlijken stand Crofton. Zoo even was Raffles hier als getuige bij een huwelijk! Heeft zelfs onderteekend.... Gij treft hem stellig in zijn woning.... in de woning van graaf Rockan.... de baron weet waarschijnlijk waar die is.... Haast u! Gij *moet* hem nu krijgen!"

Baxter sprong op, als door een wesp gestoken.

"Marholm, in 's Hemels naam, wij moeten hem nu krijgen.... geen oogenblik verliezen!"

Beneden wachtte reeds de auto en met volle vaart reed men weg.

De inspecteur had niet minder dan negen agenten meegenomen. Deze werden rondom het huis geplaatst.

Het was een hoekhuis, aan den eenen kant tegen een ander huis aangebouwd, terwijl de andere zijden vrij lagen.

Intusschen zat Raffles behaaglijk in het groote, weelderig ingerichte salon, waar de predikant juist de laatste woorden van de huwelijksinzegening uitsprak.

Fred Fuller en Lady Helena waren een paar.

De geestelijke zegende hen.

Raffles zat er ernstig en zwijgend bij, toen plotseeling Charly Brand hem in het oor fluisterde:

"Je doet, alsof je de koning van Engeland waart. Heb je niets te vreezen? Je vermetelheid overtreft alles! Crofton heeft je reeds herkend!"

"Wat hindert dat?"

"Als je ten minst maar de woning hiernaast wildet betrekken, opdat je in elk geval een voorsprong hadt, als Baxter werkelijk...."

Er werd gebeld.

De beide jonggehewden waren naar Raffles toegegaan, om hem nogmaals te bedanken.

„Ik heb nog slechts één zorg en dat is voor mijn vader!” sprak Lady Helena, die Mrs. Fuller was.

„In dit opzicht kunt gij gerust zijn,” antwoordde Raffles glimlachend. „Lord Clixton zal spoedig zijn krachten voelen toenemen, nu hij niet met den baron in aanraking komt.

En de Engelsche justitie zal er voor zorgen, dat dit niet meer gebeurt, want de baron heeft zooveel op zijn geweten, dat hij voor jaren in veilige bewaring zal blijven. Daarvoor zal ik zorgen.”

„Men zou bijna gelooven,” antwoordde Fred Fuller, „dat er in Londen slechts één regeerder is en dat zijt gij!”

„Dat kunt gij denken!” klonk een toornige stem.

De predikant ging verschrikt achteruit en Fred Fuller sloeg zijn arm beschermend om Helena heen.

Alleen Raffles bleef kalm en glimlachte.

De inspecteur wilde reeds naar hem toesnellen, in de deuropening zag men een half dozijn agenten opduiken.

De vloer liep met de handen in de zakken achter den inspecteur langs en lachte met zijn geheele gelaat, toen hij Raffles zag.

„Om 's Hemels wil!” riep deze, „inspecteur, geen stap verder! Gij staat op dynamiet!”

Baxter bedacht op het eerste oogenblik niet, dat men onder een kamer niet gemakkelijk dynamiet kon aanbrengen, als men niet het geheele huis in gevaar wilde brengen.

De uitroep van Raffles trof dus doel, de inspecteur ging verschrikt achteruit.

De beampten drongen naar de deur, zoodat zij over elkaar heenvielen.

„Waarom zoo'n haast, heeren?” vroeg Raffles. „Charly, schuif die groote eikenhouten tafel eens hierheen, opdat niemand op de gevaarlijke plek trapt!”

Charly begreep dadelijk, dat Raffles slechts tijd wilde winnen.

De massieve tafel stond nu tusschen hem en Baxter, die nu weer over zijn angst heen was. Want bang was Baxter eigenlijk niet en dezen keer wilde hij liever zijn leven laten dan Raffles te zien ontsnappen.

Zoo stonden de beide partijen tegenover elkaar en keken elkaar aan.

„Raffles”, sprak Baxter, „gij ziet zeker wel in, dat er geen kans meer bestaat om te ontvluchten. Geef u dus vrijwillig over!”

„Lieve Baxter,” antwoordde Raffles, een gouden etui te voorschijn halend en een sigaret opstekend.

„Lieve Baxter, ik kan aan uw wensch helaas niet voldoen.

Ik heb namelijk nog een paar fijne flesschen champagne in huis, waarvoor ik u bij dezen uitnodig.”

De vloer kon zich niet bedwingen en barstte uit in een schaterlach.

Baxter keerde zich woedend om.

„Gij zijt de domste kerel, die er op de wereld rond loopt, Marholm! Wat is er te lachen? Hé? Ik vraag wat er te lachen is!”

De vloer werd plotseling ernstig.

„Kijk eens inspecteur!... inspecteur Baxter!”

Hij wees naar Raffles, of liever naar de plaats waar Raffles had gestaan.

Op het oogenblik nl. dat Baxter zich had omgekeerd en alle manschappen naar de vloer keken, die de brutaliteit had bij zoo'n gewichtige ambtsbezigheid te lachen, was Raffles eenige passen achteruitgegaan, zijn hand voelde over een groot schilderij... het volgende oogenblik was hij verdwenen.

„Dat is hier niet pluis!” brulde Baxter. „Halt! Halt! Raffles, waar zijt ge?”

„Die zal zeker zoo dom zijn en „Hier!” roepen, „zei de vloer, „hij is gevlucht, zooals ge ziet!”

Baxter was ondertusschen op de beeltenis losgestornd, maar die bewoog zich niet. Hij keek rond naar Charly Brand, doch die had het oogenblik, waarop alle aandacht op Raffles was gericht, benut om zich eveneens uit de voeten te maken.

„Kom gauw met bijlen!” raasde Baxter. „Het huis omsingelen! Alle deuren bezetten! Alle ramen in het oog houden!”

Dat bevel was onnoodig. Het geheele gebouw was beneden omsingeld, iedere uitgang, zelfs de achterdeuren van het huis waren bewaakt.

Intusschen werden bijlen gehaald, waarmee Baxter en zijn begeleiders het mooie schilderij vernielden, dat een sieraad zou zijn voor iedere verzameling.

Nauwelijks viel het linnen en daarna de zwakke houten bekleding weg, of Baxter riep: „Haha!”

De agenten keken in een weelderig ingerichte kamer.

Baxter was de eerste, die door de opening naar binnen sprong, de anderen volgden hem. Voor hen lag een groote woning, de eene kamer na de ander. Er kwam geen einde aan.

Het huis kon ook onmogelijk zoo lang zijn om zoo'n groote woning te bevatten.

Vanaf de straat klonk al luid lawaai. Baxter liep naar het raam en riep naar beneden:

„Wat is er?”

„Hij is juist door een ander huis naar buiten gekomen. Spoed u, inspecteur!”

Inderdaad had Raffles zich voor alle mogelijkheid van dezen uitweg verzekerd. Hij had naast zijn woning nog een tweede gehuurd en de bewoonde kamers door een schilderij met de onbewoonde appartementen verbonden.

Baxter holde de trap af. De vloer achter hem aan. Tweemaal viel de inspecteur, eindelijk was hij op straat.

„Achterna! Achterna!”

Het begon al te schemeren. De weinige menschen, die juist passeerden, begrepen er niets van. Raffles liep namelijk met een zekere onverschilligheid alsof hij alleen van plan was den volgenden omnibus te halen.

Toen de menschen de schare politie-agenten zagen was Raffles al uit het gezicht.

Baxter werd opgehouden, omdat hij den vervolgde niet meer zag. Daardoor moesten de manschappen voortdurend aan het publiek inlichtingen vragen.

Doch ze bleven hem op het spoor. Slechts eens verloren ze het.

Wanhopig wrong Baxter de handen en hoorde de voorbijgangers uit. Men wist niet meer, waar Raffles gebleven was.

Daar kwam opeens een kleine jongen aan.

„Een brief voor u, meneer de inspecteur!”

Baxter las:

„Waar blijft ge toch, inspecteur? Ik sta op het punt mij op een kwartier afstand rechts van het arsenaal in te schepen.”

„Wie heeft je dat gegeven?”

„Een meneer. Hij zei: Raffles laat u groeten!”

Baxter werd blauwrood. Hij zei niets, liep den jongen omver en rende naar het arsenaal. De manschappen achter hem aan. De vloer kuchte en hijgde. Hij kon niet meer van lachen.

Eindelijk kwam het arsenaal in het gezicht.

Intusschen had Raffles die plaats al bereikt. Hij liep langs den oever der Theems, die haar vuil-grijze golven liet dansen als een zee. Zoekend keek hij rond. Daar dook opeens een donkere schaduw op. Het was een kleine schoener. Raffles gaf eenige teekens en deed het baardmasker aan, dat hij twee dagen geleden in het huis van den baron bij zich had gestoken.

Snel liep hij naar den oever.

„He, kapitein!”

Een paar donkere gestalten doken op aan dek van

het schip. Een gebaard man met een brutaal gelaat kwam naderbij.

„O zijt gij het, graaf Pravo!”

„Ik ben het! Hoor eens gauw. Een half dozijn agenten zitten mij achterna. Neem ze aan boord! Hoeveel manschappen heb je?”

„Dat weet ge toch! Er zijn vier jongens!”

„Allright! Ze zullen wel niet te gelijk komen! De twee voorste moet ge in ieder geval hebben, begrepen? Je vaart dadelijk met hen de Theems af. Achter Erith houdt je, als je de bocht krijgt, de landzijde en ankert. Wacht daar op mij. Ik heb nog een belangrijke vracht!

Die eene, dien ze inspecteur noemen, is razend. Dien moet je gedurende de vaart vijfmaal onder water doopen. Doch niemand mag eenig leed geschieden, begrepen?”

„Begrepen, graaf Pravo.”

Raffles sloeg de armen over elkaar en keek om zich heen. Daar kwamen zij reeds aan: eerst inspecteur Baxter, die zijn helm verloren had en met zijn armen door de lucht zwaaid.

Daarachter de „vloer”... dan een agent, nog een... en verder de anderen.

„Daar is hij! Daar staat hij!” schreeuwde Baxter, nader komende.

Op dit oogenblik had Raffles met een sprong de plank bereikt, die het schip met den wal verbond en verdween op het vaartuig. De geheele bemanning wachtte op de nader komenden. Niemand lette op graaf Pravo.

Deze was op het achterdek verdwenen en gleed in de duisternis pijlsnel langs een touw in het water.

Hij dook onder — en verdween.

Intusschen had Baxter de plank bereikt.

„Daar is hij verdwenen!”

Reeds was hij op het schip, achter hem „vloer” en de politieagenten.

„De plank weg, jongens!” commandeerde de kapitein, terwijl Baxter als een krankzinnige heen en weer liep.

De plank vloog in de Theems, de stoomfluit gilde, het schip zette zich in beweging.

„Halt! In naam der wet! Help!”

Wat toen gebeurde speelde zich bliksemsnel af.

De vier krachtige jonge kerels, die de bemanning uitmaakten, wierpen zich op Baxter en zijn drie begeleiders, terwijl het schip langzaam de Theems afstoomde.

De strijd was misschien onbeslist gebleven, als Bax-

ter en zijn mannen zich goed hadden kunnen verdedigen. Maar de aanval geschiedde zoo snel en handig, de kapitein en zijn mannen waren zoo behendig en geoefend, dat in een oogenblik alle vier geboeid waren, voordat zij zich hadden kunnen verdedigen.

„Legt ze naast elkaar,” beval de kapitein. „Wij stoken dan de machine met hen.”

„Een goed vooruitzicht,” zachtte de „vloot.” „Raffles, dat hebt ge prachtig gedaan! Inspecteur, waar denkt gij wel, waar Raffles is?”

Het schip stoomde snel de Theems langs. De inspecteur kronkelde zich met purperrood gelaat in allerlei bochten.

Dat was het laatste, het alleruiterste!

Nog nooit had hij zooveel keeren achtereen gevloekt.

Op den wal stonden de achtergebleven politieagenten, zij wenkten met hun gummistokken en schreeuwden:

„Halt, halt!”

Toen de „vloot” van Raffles sprak, kreeg de inspecteur een nieuwe aanval van razernij.

„Jongens,” sprak de kapitein, „die man moet aan een touw geboden worden en eens flink onder water gehouden!”

„Maar!” riep de „vloot”, „gij zult toch niet — een koninklijk inspecteur van politie — —”

Reeds daalde Baxter in de diepte.

Vijfmaal werd hij gedoopt.

Hoestend en spuwend kwam hij eindelijk weer op dek.

„Hoe was het bad?” vroeg de „vloot”.

„Als ik weer in vrijheid ben, zal ik je antwoorden,” schreeuwde Baxter.

Maar hij was nu kalm. Zelfs de gedachte aan Raffles wond hem niet meer op.

Raffles had het goede middel gevonden om Baxter aanvallen van woede te kalmeeren.

Intusschen stond de groote onbekende druipnat in een telefooncel en riep den chef van Scotland Yard op „Snel! Gij moet een politieboot met vijf agenten naar Erith zenden. Daar ligt een schoener, bemand met vijf gevaarlijke misdadigers. Handelaren in vrouwen, dat zegt genoeg, nietwaar? Bewijs volgt! Baxter en drie begeleiders geboeid aan boord! Wat? Gij gelooft mij niet? Legitimatie? Mooi! Zeg tegen Baxter Raffles laat u groeten!”

In Scotland viel de telefoon uit de hand van den beampte.

Hij snelde heen.

Raffles nam een rijtuig en begaf zich naar zijn villa aan het Hydepark, waar hij Charly Brand reeds aantrof.

Een sterk bemande politieboot vloog met volle snelheid naar Erith en trof daar den schoener.

„Graaf Pravo?” riep de kapitein.

De politieboot lag stil — een kort gevecht volgde, de handelaren in blanke slavinnen waren gevangen genomen.

Het tooneel van het gevecht werd verlicht door lantaarns.

De „vloot” zat op den grond, trok de knieën op en zette zijn tanden in zijn broek om ernstig te blijven.

Baxter kwam overeind. Uit zijn kleeven stroomde het water.

Hij braakte het naar binnen gekregen water uit en toen hij nauwelijks van zijn ellende bekomen was, riep hij den politiebeampte, die hem had gered, toe:

„Waar is Raffles?”

„Raffles laat u groeten, inspecteur!”

De volgende aflevering (No. 72) bevat:

„De Chineesche vaas.”

MARA-MARIS
CIGARETTES EGYPTIENNES
OVERAL VERKRIJGBAAR.

Belooning: 1000 pond sterling.

Wie
kent
hem?

Dat vraagt men in
Scotland Yard!

Wie
heeft hem
gezien?

Dat vraagt heel Londen!

Lord Lister genaamd John C. Raffles, **de geniaalste aller dieven**

brengt alle gemoederen in beweging, is de schrik van woekeraars en geldschieters; ontrooft hun door zijn listen hunne bezittingen, waarmede hij bélaagde onschuld beschermt en behoeftigen ondersteunt.

Man van eer in alle opzichten

spant hij wet en gerecht menigen strik en heeft steeds de voorvechters van edele levensbeschouwing op zijn hand, nl. allen, die ervan overtuigd zijn, dat:

Ongestraft veel misstanden, door de wet beschermd, blijven voortwoekeren.

Men leze, hoe alles in het werk wordt gesteld, Lord Lister, genaamd John C. Raffles, den geniaalsten aller dieven, te vatten!

WARRANT OF ARREST.

Be it known unto all men by these presents that we hereby charge and warrant the apprehension of the man described as under:

DESCRIPTION:

Name: Lord Edward Lister, alias John C. Sinclair.
Age: 32 to 35 years.
Height: 5 feet nine inches.
Weight: 176 pounds.
Figure: Tall.
Complexion: Dark.
Hair: Black.
Beard: A slight moustache.
Eyes: Black.
Language: English, French, German, [Russian, etc.

Special notes: The man poses as a gentleman of great distinction. Adopts a new role every other day. Wears an eyeglass. Always accompanied by a young man — name unknown.

Charged with robbery.

A reward of 1000 pounds sterling will be paid for the arrest of this man.

Headquarters — Scotland Yard.

London, 1st October 1908.

Police Inspector,
Horny.

Vertaling:

Bevel tot aanhouding.

Wij verzoeken de aanhouding van den man, wiens beschrijving hier volgt:

Beschrijving:

Naam: Lord Edward Lister, genaamd John C. Raffles.
Leeftijd: 32—35 jaar.
Lengte: ongeveer 1,76 meter.
Gewicht: 80 kilo.
Gestalte: slank.
Gelaatskleur: donker.
Haar: zwart.
Baardgroei: kleine snor.
Oogen: zwart.
Spreekt Engelsch, Fransch, Duitsch, Russisch enz. enz.

Bijzondere kenteekenen: Het optreden van den man kenmerkt zich door bijzonder goede manieren. Telkens een ander uiterlijk. Draagt een monocle. Is in gezelschap van een jongeman, wiens naam onbekend.

Moet worden aangehouden als dief. Voor zijn aanhouding betalen wij een prijs van 1000 pond sterling.

Het Hoofdbureau van Politie Scotland-Yard.

Londen, 1. Oktober 1908.

Inspekteur van Politie
(get.) Horny.

Roman-Boekhandel voorheen **A. Eichler**
Singel 236 — Amsterdam.